Taxa poştală plătită in numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 5 5 Lei

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Lupta de la Kasba

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Lupta de la Kasba

Nr. 5

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
Deasupra Yefrenului

Într-o splendidă dimineaţă de primăvară un aeroplan zbura pe deasupra localităţii Hammada el Homro din Tripolitania. În el se găseau trei aviatori, trei aviatori extrem de tineri, îmbrăcaţi în uniforma cenuşie-verzuie a cercetaşilor italieni.

Unul sta la volan, altul supraveghea de pe scaunul de alături diversele mecanisme ale motorului, care se găseau în faţa lui, cel de al treilea, instalat într-un scăunaş aşezat în mijlocul nacelei îndărătul celor două din faţă, scria. Scria liniştit ca şi când ar fi stat în faţa unei mese din cel mai comod apartament din Roma sau din Genova.

Deodată cel care scria ridică brusc capul şi strigă:

— Raimondo!

Cercetaşul care era la volan se întoarse pe jumătate pe când celălalt strigă iarăşi:

— Marius!

Mecanicul se întoarse şi el.

Şi amândoi întrebară aproape împreună:

— Ce vrei, Jean Bart?

— Iată, răspunse acesta, am pus în ordine jurnalul nostru de bord. Vreţi să ascultaţi?

— Da! Da!

— Atunci, să vă citesc:

„Plecaţi din Roma spre New-York, am fost împinşi de indicaţiile greşite ale unei busole şi de o furtună pe coastele Africei orientale. Peripeţii diverse cu banditul *Braţ de sânge* şi africanul supranumit *Teroarea Savanei*. Vizităm apoi colonia italiană din Somalia meridională, la Mogadiscio.

Zbor deasupra pustiului Saharei, prin ţinuturile denumite *Ţara groazei.* O pană a motorului ne constrânge să aterizăm în acea regiune berberă, unde trăieşte rasa *Boturilor roşii* cu care am fost nevoiţi să luptăm. Plecarea spre Lisabona. În momentul de faţă, nouă deviere din drum spre a face o escală la Tripoli, capitala coloniei noastre italiene din Tripolitania”.

— Pe toţi dracii! Îmi place. Nu se poate spune că e prolixă

proza ta, zise Marius râzând.

Raimondo, râse şi el, ceea ce făcu şi Jean Bart, care provocase acea ilaritate. Între timp aeroplanul zbura cu mare viteză. Şi Jean Bart, care îndeplinea rolul de observator, zări, spre est un fum destul de des, care se urca pe cer. Luă ocheanul şi îl îndreptă în direcţia aceea.

— Ce e? întrebă Marius.

— Drept să-ţi spun, nu ştiu! Şi continuă să privească pe când Marius se impacienta.

— E un incendiu, în jurul unui soi de lagăr… Şi ceva mai departe… Se întrerupse.

Raimondo, care era ocupat la volan, întrebă:

— Pot să ştiu şi eu ce-aţi văzut?

— Aşteaptă! Aşteaptă.

Şi trecând ocheanul lui Marius, Jean Bart desfăcu o hartă pe care o consultă.

— Raimondo! Ştii ce?

— Haide, spune odată.

— Acela e fumul unui incendiu. Vine de la un lagăr, situat în apropierea unei localităţi, care are în vecinătate un fort.

Mi-aduc aminte, că am citit înainte de plecarea noastră din Roma, că erau lupte prin părţile astea.

— Da! Da! Mi-aduc aminte! Se bat pe-aici.

— Haidem, să vedem! hotărî Raimondo.

Îndreptă aparatul în spre coloana de fum, care sub acţiunea unui vânt puternic, se învârtea cu violenţă.

Şi-n mai puţin de un sfert de oră ajunseră deasupra acelui loc, unde constatară că era vorba de o tabără care fusese incendiată.

Câteva corturi erau încă intacte şi în jurul lor se agitau câţiva inşi, încercând desigur, să salveze ce se mai putea. În apropierea postului incendiat erau numeroase forţe de cavalerie. Şi mai departe, spre sud, se profila în mod confuz, cadrilaterul unei fortăreţe.

La vest se zărea o linie negricioasă.

— Pădurile de la Yefren, zise Jean Bart. Colo, la sud, e orăşelul, şi acele fortificaţii din spre nord-vest trebuie să

— Haidem deasupra Kasbei!

În acelaş timp se auzi o salvă de puşti destul de puternică.

Trebuie să notăm că *Aerocul*, aeroplanul celor trei cercetaşi, avea un motor electric, care nu producea aproape deloc zgomot şi permitea aviatorilor, nu numai să vorbească între ei, dar chiar să şi audă zgomotele terestre, când nu era la prea mare înălţime.

— Dar bine, călăreţii aceea asaltează Kasba!

— Da! confirmă Jon Bart. Aleargă în galop în jurul fortificaţilor.

Probabil că aeroplanul fusese văzut de jos, căci un al doilea tricolor italian se înălţă în vârful fortăreţei, afară de cel care flutura pe cea mai înaltă parte a bastionului.

— Ne-au văzut! urlă Marius.

Un grup de oameni se adună pe terasa Kasbei, agitând braţele spre cer şi strigând.

Împuşcăturile încetaseră şi călăreţii fugeau în goană spre tabăra incendiată, îndărătul căreia se găsea grosul cavaleriei.

— Ei bine, ce facem? întrebă Jean Bart.

— La dracu! Mi se pare că nu simt decât două lucruri de făcut. Să aterizăm pe spaţiul cela de colo, din dreapta, Kasbei, în interiorul bastioanelor şi să ne punem la dispoziţia comandantului.

Camarazii aprobară.

Şi Raimondo efectuă manevrele necesare spre a ateriza. Trei minute după aceea, săreau din nacelă în faţa unui grup de ofiţeri, care, aliniaţi, înaintea unui pluton de legionari, aşteptau cu vădită emoţie pe providenţialii aviatori, care fluturau tricolorul italian!

CAPITOLUL II
O mână de viteji

Gravi şi emoţionaţi, cei trei tineri înaintară şi la câţiva paşi de ofiţeri se opriră. Un ofiţer, care avea părul cărunt sub bereta cu trei galoane, înaintă spre ei şi cu glas sigur. Raimondo rosti:

— Domnule căpitan, suntem trei cercetaşi italieni, Raimondo Balsan, din Roma şi camarazii mei, Marius Colombo din Milano şi Jean Maria Calega zis Jean Bart din Genova. Voisem să trecem în zbor Atlanticul spre a concura la premiul Carnegie, dar în urma unor împrejurări neprevăzute am fost târâţi într-altă direcţie şi mult mai departe decât prevăzusem. Am văzut din înălţime că aici se dădea o luptă şi am venit spre a ne pune la dispoziţia dv., domnule căpitan.

Căpitanul zâmbi, foarte mişcat.

— Fiţi bine veniţi, cercetaşi italieni. Providenţa nu ne putea trimite ceva mai folositor decât aeroplanul vostru. Voi fi mândru să comand unor soldaţi ca voi! Veniţi să vă îmbrăţişez, copii!

Raimondo, Marius şi Jean Bart nu aşteptară să le spuie de două ori. Şi pe rând, fură îmbrăţişaţi şi de ceilalţi gradaţi, locotenenţi şi sublocotenenţi. E lesne de închipuit cât fură de sărbătoriţi de căpitanul Stoppani, locotenentul Sizzi, de sublocotenentul Santi şi de toţi ceilalţi.

Şi pe când sentinelele stau la posturile lor, iar tot restul garnizoanei admira cu deamănuntul acel aparat extraordidinar, cei trei cercetaşi, stând la masă cu ofiţerii, fură nevoiţi să povestească minunata lor odisee.

Dar povestirea nu ţinu mult, căci erau grăbiţi să afla în ce mod va fi întrebuinţat aparatul lor.

Şi căpitanul Stoppani le vorbi cu glasul său dulce şi puternic în acelaş timp: Numeroase forţe ale rebelilor s-au concentrat în munţi şi n-am fost vestit de informatori decât acum douăzeci şi patru de ore. Abia am avut timpul să-mi adun detaşamentele izolate şi să trimit două ştafete la Tripoli ca să cer ajutoare. A doua zi după plecarea acestora, făcând un rond pe bastioane, văzui venind în galop, prin câmpie, doi călăreţi înfăşuraţi în burnuzuri, care se opriră la picioarele zidului.

Şi unul din ei, îmi strigă în limba arabă:

— Căpitane, ai trimis ieri la Tripoli, doi curieri ca să ceri ajutoare!

Tonul insolent al acelui individ îmi strânse inima că în faţa unei sinistre presimţiri. Şi cu un rânjet, arabul continuă: H

— Comandante, vei fi în curând asaltat şi atacat de 10.000 de oameni, călăreţi şi infanterişti. În momentul de faţă chiar eşti înconjurat, deşi suntem ascunşi de coline şi de pădure; spre a te sfida, ne-am făcut lagărul în preajmă voastră. Şi afla că toate capetele necredincioşilor, care vor pângări pământul sacru al Profetului cu prezenţa lor, vor fi azvârlite, şacalilor, ca acestea.

Şi zicând acestea, luă din mâna tovarăşului său un fel de sac pe care-l azvârli cu toată forţa până sus pe bastioane. Apoi amândoi deteră pinteni cailor şi se depărtară în galop.

Mă plecai şi deschisei sacul. Şi văzui capetele celor doi curieri pe care îi trimisesem în misiune la Tripoli. După o tăcere dureroasă, în timpul căreia cei trei cercetaşi se priviseră, cu o licărire de indignare în ochi, căpitanul reluă:

— Din momentul acela am suferit asalturi continue. Am fost nevoiţi să ne apărăm, deci, să ne expunem. Eram 230 cu ofiţeri şi soldaţi şi suntem reduşi acuma la 200.

— Dar arabii?

— Peste 10.009, judecând după întinderea lagărului. Şi mai sunt alte trei ascunse prin pădurile vecine!

— Dar, incendiul acela pe care l-am văzut? întrebă Marius.

Căpitanul arătă cu degetul pe locotenentul Sizzi şi pe sublocotenentul Santi:

— Întrebaţi pe aceşti eroi! Noaptea trecută, s-au dus acolo, deghizaţi ca arabi şi au pus foc în vreo douăzeci de puncte. Când fură descoperiţi, începură să curgă gloanţele asupră-le, dar, din fericire, au ajuns la timp înapoi. Cei trei cercetaşi felicita cu căldură pe cei doi ofiţeri, care se roşiră ca nişte fete.

Şi căpitanul Stoppani făcu elogiul întregei garnizoane care ar fi fost în stare să se sacrifice până la cel din urmă om, mai bine decât să cedeze.

— Ei bine, zise deodată Marius, la naiba, daţi-mi şi mie voie să vorbesc.

Toţi se întoarseră spre nerăbdătorul lombard, pe când Stoppani zâmbind părinteşte, îi făcu semn să vorbească:

— Iată! Eu propun ca Raimondo şi Jean Bart, însoţiţi de un ofiţer cu o misiune specială pentru comandantul de la Tripoli, să pornească imediat cu *Aerocul.* Şi trupele de întărire vor cădea în spinarea arabilor, pe când apărătorii Kasbei le vor spinteca

burţile!

Căpitanul îi întinse mâna cu un aer mişcat.

— Aceasta era şi ideea mea. Mi-ai ghicit gândul, tinere! Dar, în timpul acesta, tu ce vei face?

— Eu, dacă d-l Căpitan consimte, voi rămâne aici, ca să nu privez pe Raimondo şi pe Jean Bart de plăcerea de-a afla ce sa petrecut în absenţa lor.

— Aprobat în unanimitate! Veţi pleca, după ce vă veţi fi odihnit puţin, domnilor aviatori.

— Şi de ce nu imediat? Nu suntem obosiţi de loc, îi obiectă Raimondo. Cine ştie ce mai pot pune la cale acei bandiţi, în vreme ce noi stăm în neactivitate…

— Sunt de părerea lui Raimondo, insistă Jean Bart. Dacă d-l Căpitan permite, ar fi mai bine să plecăm imediat.

— Bine! exclamă bătrânul soldat. Luaţi cu voi pe locotenentul Sizzi, care e şi el aviator: Îl însărcinez cu o misiune specială pentru comandamentul de la Tripoli. Şi ţie Marius îţi dau de tovarăş pe sublocotenentul Santi. E cam în genul tău şi peste câteva minute veţi fi prieteni.

Şi căpitanul ieşi ca să redacteze raportul pentru guvernatorul militar din Tripoli.

CAPITOLUL III
Atacul

Raimondo propuse locotenentului Sizzi să examineze delicatele mecanisme ale *Aerocului* spre a se asigura că funcţionează bine. Şi grupul ofiţerilor şi al aviatorilor ieşi pe platformă unde soldaţii se îngrămădeau în jurul aparatului.

Cu braţele goale, ca să fie mai liberi, tinerii lucrară sub ochii atenţi ai soldaţilor, demontând şi deşurubând anumite părţi spre a le unge, verificând cele mai mici amănunte; şi după o jumătate de oră aparatul fu în perfectă ordine.

— Ar fi frumos, zise lombardul, care nu pierdea nici odată ocazia să facă glume, ca după atâtea precauţiuni, să nu sosiţi la Tripoli, tocmai prima oară, când sunteţi în misiune specială!:

Locotenentul Santi zise grav:

— O misiune de care depinde viaţa a două sute de italieni!

Ochii lui Raimondo străluciră:

— Locotenente! declară el, vom ajunge la Tripoli, sau vom muri pe drum.

— Trăiască Italia! strigară toate glasurile.

— Trăiască cei trei cercetaşi!

Căpitanul apăru cu locotenentul Sizzi.

— Suntem gata, domnule căpitan, ziseră împreună Raimondo şi Jean Bart.

Bătrânul zâmbi şi deschise braţele, cu un zâmbet părintesc.

Uitând orice disciplină militară, tinerii se aruncară în braţele ce li se deschideau şi îmbrăţişară apoi şi pe Marius, care rămânea şi se silea să spuie glume, ca să-şi ascundă emoţia.

Raimondo se aşeză la volan, având alături pe Jean Bart şi arătă locotenentului locul pe care-l ocupase înainte acesta din urmă, în calitate de observator. Se schimbară ultimele saluturi, sentinelele de pe bastioane prezentară armele.

— Cu Dumnezeu înainte! Strigă Raimondo şi lansând elicea, puse, în mod automat, motorul în mişcare, luându-şi zborul în câteva secunde.

Un „ura!” formidabil, îi întovărăşi până ce dispărură printre norii ce pluteau uşor în văzduh.

Dar jos, vocea căpitanului răsuna puternic, împărţind ordine.

Apoi, el se retrase. Pe platformă se produse o vie mişcare sub supravegherea subofiţerilor.

Marius se urcă pe bastioane împreună cu Santi, care îl făcu să se ascundă îndărătul crenelurilor, scoţând un fluierat. Şi imediat se iviră soldaţi, care, îngenunchind, îndreptară carabinele în spre câmpia, pe care se vedeau sute de călăreţi forfotind încoace şi-ncolo.

— O! Suntem obişnuiţi cu aceste mici recreaţii, observă Santi. La două sau trei ore reînnoiesc atacurile parţiale ici şi colo. Acestea sunt preludiul asaltului cel mare, cu intenţia desigur de a ne enerva şi de a micşora numărul apărătorilor valizi!

— Aveţi răniţi?

— Da, colo în corpul acela de clădire. Sunt puţini.

— Aveţi intenţia să răspundeţi la aceste provocări?

— Nu, atât timp cât nu sunt primejdioase, căci trebuie să economisim muniţiile.

— Adică ce? reluă Marius, după o clipă de nedumerire, nu mi-aţi da voie să-mi încerc îndemânarea de trăgaci asupra uneia din acele tunici albe dacă mi-ar veni la îndemână?

— Ba da, răspunse sublocotenentul, râzând.

Milanezul verifică încărcătura carabinei pe care o purta pe umăr şi, stând ascuns îndărătul unui crenel făcu gestul de a întinde arma în spre punctul unde voia să ochească. Dar în acel spaţiu de timp atât de scurt, în care-şi luase o clipă ochii de la câmpie, se petrecuse un fapt straniu: când se uită din nou în jos, spre a-şi alege ţinta nu mai văzu pe nimeni. Toţi cavaleriştii dispăruseră!

— Drace! Dar unde au dispărut? întrebă Marius, încremenit. Sublocotenentul Santi care era lângă el şi privea prin ochean, răspunse:

— Asediatorii s-au retras îndărătul colinelor şi în pădure. Se pregătesc desigur de asalt. Sunt atât de numeroşi în cât ne pot înconjura şi ataca de toate părţile în acelaş timp… N-o să fie uşor – ţi-o garantez!

— Haida de! zise Marius. *Aerocul* trebuie să fie în momentul ăsta la Tripoli. Şi sper că Raimondo, Jean Bart şi locotenentul Sizzi s-or fi gândind să ia cu el bombe. În timpul asaltului nu vor avea decât să zboare în jurul fortăreţei şi să azvârle bombele asupra arabilor, în mers. Panica se va propaga printre rânduri.

— M-am gândit şi eu la asta! zise Santi. Dar de ce ai vrut să rămâi aici, Marius, dacă ai sperat că aeroplanul se va înapoia înaintea asaltului?

— Fiindcă am presimţirea că musulmanii nu vor aştepta noaptea, reluă Marius foarte liniştit şi că nu vor aştepta nici reîntoarcerea *Aerocului.*

— Oho! zise sublocotenentul, profund mişcat.

— Da – continuă Marius. Mulţi dintre ei ştiu desigur ce e un aeroplan. Ştiu că aeroplanul pe care l-au văzut, va fi la Tripoli, că se poate înapoia peste câteva ceasuri cu o încărcătură de bombe, că trupele de cavalerie pot sosi de la Tripoli în galop… Şi tocmai de aceea cred, că vor încerca să dea asaltul cât mai curând posibil.

— Şi eu cred ca şi d-ta, bravule cercetaş! zise o voce energică în dosul lui.

Marius şi sublocotenentul se întoarseră brusc. Se văzură în faţa bătrânului ofiţer, care comanda fortăreaţa. Toţi ceilalţi ofiţeri îl urmau.

— Da, ai dreptate, Marius, aprobă căpitanul. Suntem toţi de părerea dumitale. Am luat măsurile necesare. Musulmanii sunt destul de înţelepţi spre a înţelege că noaptea n-ar mări cu nimic probabilităţile lor de izbândă; ba chiar dimpotrivă, căci la noapte vom avea desigur aeroplanul şi poate chiar cavaleria. Şi, sunt destul de fanatici ca să se expună gloanţelor noastre în plină zi. Ei cunosc efectivul apărătorilor fortăreţei. Speră să ne zdrobească prin numărul lor. Nu ştiu dacă vor izbuti. Dar ştiu că dacă vor reuşi n-o vor face fără pierderi simţitoare.

Şi întorcându-se spre grupul ofiţerilor, bătrânul căpitan ordonă:

— Domnilor, executaţi ordinele şi fiţi gata. Locotenente Santi, stai lângă mine, vei fi aghiotantul meu. Imediat toţi ofiţerii se coborâră de pe ziduri şi se răspândiră prin diversele construcţii ale fortăreţei.

— Ce se duc să facă? întrebă Marius, curios.

— Vei vedea, răspunse căpitanul.

Nu trecuseră nici zece minute, când cercetaşul văzu şi înţelese însfârşit cele ce se făceau; toţi oamenii, chiar cei răniţi, dar în stare să ţie în mână o puşcă şi să tragă, se urcau pe zidul înconjurător. Ieşeau din infirmerie soldaţi, care se târau, servindu-se de două puşti ca de nişte cârje. Şezând, îngenunchind, sau culcaţi, îndărătul crenelurilor, puteau şi ei lua parte la apărarea Kasbei.

Din mica construcţie în care se afla bucătăria, ieşiră doisprezece soldaţi, doi câte doi, ducând gamele atârnate de nişte beţe lungi. Se urcară pe bastion şi făcură înconjurul

umplând gamela fiecărui soldat sau ofiţer cu mâncare de fasole şi slănină

Şi Marius îşi avu partea lui.

Timp de un sfert de oră, toţi se ocupară cu mâncarea. Era ultima masă înaintea luptei.

Cei doisprezece soldaţi făcură un nou înconjur împărţind fiecărui combatant bucăţele de zahăr şi câte un păhărel de coniac. Aceasta spre a mai întări, mai ales, pe cei răniţi.

Marius văzu pe ofiţeri depărtându-se şi făcând înconjurul bastioanelor spre a verifica conţinutul cartuşierelor fiecărui soldat.

Şi deodată, se făcu o tăcere adâncă. Toţi rămaseră nemişcaţi. Cei două sute de asediaţi din fortăreaţa Yefren aşteptau cu puşca în mână asaltul celor zece mii de asediatori. Şi ofiţerii luaseră puşti ca să tragă ca şi oamenii lor. Numai căpitanul, cu sabia în teacă, şi revolverul la brâu, nu avea în mână decât o cravaşa; el nu trebuia să lupte ci săi comande.

Şi, colo sus, în vârful turnului, un mare drapel tricolor flutura în bătaia soarelui, glorios simbol al patriei civilizatoare, căreia toţi acei oameni înşiraţi pe zidurile fortăreţei îi jertfeau de pe acuma viaţa lor.

Şi totuşi dintre oamenii aceia, numai ofiţerii şi câţiva subofiţeri erau născuţi în Italia. Soldaţii erau negri din Libia.

Dar acei negri, disciplinaţi, sub simbolul celor trei culori. Aveau un suflet italian.

Amiaza! Soarele, la zenit, învăluia în razele sale albul minaret, iar drapelul tricolor flutura scăldat de lumină.

Şi acea fluturare era singurul zgomot, singurul, care turbura solemna tăcere a oamenilor şi a naturii.

Afară, pe câmpie, pe coline, pe marginea pădurii, natura era cufundată în tăcere. Nu se vedea nici un om în burnuz şi trebuia să fie cineva prevenit cum erau cei asediaţi ca să creadă că cel puţin zece mii de musulmani, dintre care trei sau patru mii călări, se ascundeau colo, în pădure, îndărătul colinelor, dincolo de câmpii în primele lanţuri de munţi. Zece mii de arabi, care de toate părţile înconjurau fortăreaţa, închizând-o într-un arc neîntrerupt de puşti, pumnale, săbii. Şi iată că pe neaşteptate, în trecerea pe care căldura şi lumina o făcea şi mai copleşitoare, răsunară notele unei trompete.

Marius întoarse capul şi văzu în partea din spre pădure, la vest de Yefren un soldat ţeapăn, cu mâna ridicată, ţinând la gură o trompetă ce sclipea în bătaia soarelui.

— Ce înseamnă? întrebă Marius, cuprins de o presimţire care făcea să-i bată inima.
— Inamicul a fost semnalat, răspunse laconic căpitanul.
— Şi iată-l colo, adăogă Santi, întinzând braţul spre coastele muntoase ce se înălţau la vreo trei kilometri de zidurile cetăţii.
Marius privi şi văzu, departe, nişte pete albe, care se mişcau pe fondul întunecat al solului şi al vegetaţiei. Acele pete, în trei minute deveniră nenumărate şi formară de la est la vest o linie albă neîntreruptă, care creştea continuu şi ondulând se scobora în văi, se urca pe coaste, urmând accidentele terenului. Şi linia înainta.
— Infanteria! anunţă căpitanul. Şi îndărătul acestei linii, apăru altă linie neîntreruptă ca şi cea dintâi, dar de culoare închisă şi aproape nedesluşită, în apropiere de pământ şi albă în partea de sus.
— Cavaleria!
Atunci, deasupra zidurilor, cele trei note ale trompetei răsunară seci, nete, precise. Apoi, o tăcere. Şi în această tăcere, vocea calmă a căpitanului:
— Peste o jumătate de oră vom fi atacaţi de toate părţile.
Un soldat, pe care Marius nu-l văzuse încă, ţâşni dintr-o deschizătură şi se ridică drept lângă căpitan. Cu mâna dreaptă ţinea o puşcă, iar cu stânga ridica încet o trompetă de cavalerie atârnată pe umeri cu un cordon multicolor.
Cu ochii vii, arzători, întrebă pe căpitan.
— Aşteaptă, Saud, zise căpitanul.
Şi, urmând exemplul aghiotantului său, căpitanul observă cu ocheanul cele două linii albe care colo, în fund înaintau mereu.
— Sunt la vreo două mii cinci sute de metri, zise sublocotenentul.
— Da! răspunse căpitanul. S-aşteptăm! Nu vom deschide focul decât la cinci sute de metri, trăgând în cai, spre a pune în dezordine cavaleria. Cu fuga lor nechibzuită şi nerăbdarea, care îi face incapabili să suporte focul fără să reacţioneze, cavaleriştii se vor pune poate pe fugă şi prima linie a infanteriei se va dezagrega. Dacă nu se întâmplă aşa, vom deschide focul asupra infanteriei de la o mie de metri. Apoi de la cincizeci de metri.
— Au şi scări, căpitane.
— Da… le văd; le-au fabricat în pădure. Şi au şi frânghii cu cârlige de lemn.
— Într-adevăr! Dar toţi soldaţii au câte o secure.
— Şi eu am una.! zise Marius, cu mândrie.

Căpitanul privi pe cercetaş cu un zâmbet de bunătate şi zise:

— Atunci, băiete, când arabii se vor urca la asalt, puneţi carabina pe umăr, ia-ţi securea şi taie, frânghiile. Numai aştepta ca tensiunea lor să-ţi indice că sunt încărcate tu asediatori, caci distrugerea unei coloane de oameni provoacă dezordinea în cei care sunt dedesubt şi care aşteaptă rândul să se caţere şi ei. Şi între timp oamenii mei, care nu au securi, vor trage în plin…

— Bine, căpitane, răspunse Marius. Şi cercetaşul se întoarse iarăşi spre spectacolul asediatorilor.

— Iată! S-au oprit!

Într-adevăr, colo, la vreo doi kilometri depărtare, cele două linii albe erau nemişcate.

Această oprire păru, pentru câteva momente, neexplicabilă. Dar deodată se produseră nişte goluri, la egală distanţă în massa infanteriei arabe şi în aceste goluri înainta galopând un val de călăreţi.

Trâmbiţaşul, care sta drept lângă căpitan, avu o tresărire şi ochii săi plini de o nouă ardoare întrebară pe căpitan:

— Nu Saud! zise căpitanul cu bunăvoinţă. Nu vreau să risipesc muniţiile ca să dobor fără nici un folos câţiva indivizi.

Apoi, cu un ton poruncitor:

— Vei suna focul, când îţi voi ordona eu, iar nu mai înainte.

Soldatul îşi reluă poziţia, lăsând să-i cadă trompeta de-a lungul coapsei stângi.

Şi apărătorii fortăreţei, din înălţimea zidurilor crenelate, asistară timp de un sfert de oră la o magnifică manevră. Dacă de celelalte trei laturi, numărul călăreţilor care se avântau prin spaţiile deschise în liniile infanteriştilor, erau în aceiaşi proporţie ca în laturea în care se găsea Marius, se putea calcula la vreo mie participanţii acelei acţiuni belice.

În galopul cailor, cu burnuzurile fluturând, drepţi în şeile lor, asediatorii ajunseră, într-o pitorească dezordine la două sute de metri de fortăreaţă. Aici se împărţiră în două, luând-o spre dreapta şi spre stânga. În acelaş timp, cu o repeziciune fulgerătoare, călăreţii întinseră puştile şi traseră toate cartuşele din arme, pe când caii lor treceau în trap pe lângă bastion. Şi apoi, în galop, se întorceau înapoi, reîncărcau armele, fără să se oprească; se reîntorceau şi începeau iarăşi să tragă. La răpăitul gloanţelor se adăogau strigăte răguşite şi urlete sălbatece.

Şi toate astea în mijlocul unei mişcări îndrăcite de cal, de burnuzuri, de braţe de oameni şi de puşti.

Îndărătul zidului crenelat, soldaţii fortăreţei cu toată

ameninţarea teribilă pe care o conţinea acea demonstraţie inofensivă în sine, nu se puteau opri de a nu admira şi în acelaş timp, de a nu surâde. Căci nimic nu era mai frumos ca acea manevră şi nimic nu era mai comic, decât furia strigătelor, a gesturilor, a acelor focuri de puşcă, absolut zadarnică şi inutilă. Zadarnică, fiindcă cei asediaţi nu răspundeau şi inutilă, fiindcă gloanţele sau se turteau de zid sau şuierau prin aer prea sus, ducându-se să se izbească de minaretul cel alb al Kasbei.

— Bravo! murmură căpitanul, cu glas liniştit, vor să ne intimideze şi oamenii mei se distrează ca la o serbare; caută să ne provoace să ne cheltuim muniţiile şi nici un foc nu porneşte de pe ziduri.

— Şi eu care visam totdeauna să văd o *fantasie* arabă... zise Marius glumind. Poftim, acuma sunt servit.

— Şi încă bine servit, băiete! zise căpitanul, căci *fantasia* asta, cum îi spui tu, e desigur cea mai frumoasă din câte am văzut. Şi Dumnezeu ştie că am văzut destule *fantasii* de astea în viaţă.

Ciudată linişte înaintea unei bătălii. Acel bătrân ofiţer şi acel băiat, vorbeau ca şi când ar fi asistat, într-o ţară absolut paşnică, la vreo serbare arabă. Sublocotenentul privea prin ochean ca şi când s-ar fi uitat printr-un binoclu de teatru la vreo scenă de varieteu, iar soldatul Saud ştergea cu dosul mânecii trompeta, puţin aburită, fără măcar să-şi arunce ochii printre creneluri în spre puhoiul arabilor.

Şi totuşi, acei musulmani fanatici erau însufleţiţi de o ură feroce, sălbatică, capabilă de toate cruzimile; şi totuşi acele puşti care se descărcau, trimiteau gloanţe care ar fi putut fi ucigătoare. Şi însfârşit acea demonstraţie războinică nu era decât preludiul unui asalt inevitabil, în timpul căruia, două sute cincizeci de oameni, dintre care mulţi răniţi şi rău apăraţi de zidurile joase, în parte dărâmate, ar fi trebuit să se apere de atacul a zece mii de asediatori.

— Pe toţi dracii! exclamă Marius. Trebuie să aibă multe cartuşe ca să le risipească în modul ăsta!

Sublocotenentul Santi, fără a lăsa ocheanul, zise cu glasul său tineresc:

— Cred şi eu! Din prima zi a ocupaţiei militare italiene în Libia, mulţi comercianţi germani au făcut avere, puşca cu repetiţie şi glonţul blindat, sunt căutate azi, dincolo de Rin ca cele mai bune articole de export.

Dar, aproape imediat, căpitanul observă:

— Iată! Au terminat. Au început să-şi dea seamă că devin

ridicoli, deşi, la început, erau splendizi.

În adevăr, *fantasia* se curmase brusc; detunăturile şi strigătele încetaseră ca prin farmec.

Călăreţii trecură iarăşi prin golurile din rândurile infanteriei care se închiseră din nou în toate punctele. Şi când, după câteva minute, linia cavaleriei îşi relua regularitatea, marşul lent reîncepu.

Repunând cu precauţiune binoclul în centura de la brâu, tânărul ofiţer lua carabina pe care o avea lângă el şi-i verifică cu atenţie încărcătura, asigurându-se că totul era în regulă.

— Carabina asta bate la o mie cinci sute de metri? întrebă Marius.

— Da, amicul meu, e o armă solidă, după cum vezi.

— O! Atunci e bine…

Şi cercetaşul îngenunche, cu ţeava puştii vârâtă întruna din deschizăturile zidului; privi spre musulmani, care înaintau. Inima îi bătea, dar mult mai puţin decât în alte aventuri precedente. Şi aceasta se explica, de oarece, pentru un moment senzaţia de pericol era pentru el mai puţin precisă decât atunci când se găsise în faţa ameninţării unei morţi imediate, sau a unui pericol, care nu-i permitea nici un mijloc de apărare.

Căpitanul dase ordinele necesare şi, cunoscător al obiceiurilor locale, prevăzuse că inamicul va forma două rânduri. În consecinţă ordonase ca primul foc, comandat de sunetul trompetei să fie îndreptat împotriva cavaleriei, un al doilea împotriva infanteriei şi însfârşit la o a treia goarnă, se putea trage după voie.

Deodată căpitanul rosti, cu vocea sa calmă, un ordin scurt:

— Atenţie! Saud.

Soldatul tresări, surâse, ridică trompeta şi o duse la gură, aşteptând.

După două minute, căpitanul lovindu-şi cizma dreaptă cu cravaşa, zise calm:

— Saud! apoi, simplu, adăogă: Foc!

Saud suflă cu violenţă în trompetă şi un sunet puternic răsuna clar, sonor, vibrant. O răpăială de detunături spintecă văzduhul în jurul bastionului.

Marius, tremurând de emoţie, apăsă pe trăgaci. Apoi, deodată simţi o linişte solemnă, o pace delicioasă ce i se cobora în suflet. Nu mai simţea nici bătăile inimii, nici sângele urcându-i-se la tâmple.

— Mii de pipe!… Trebuie să ochesc bine!

Şi fiindcă unghiul crenelului îl împiedică să vadă, se dete ceva mai în faţa deschizăturii şi ochi pe un arab nemişcat, care, în mijlocul unei vuitori de cai şi de călăreţi, sta desigur pe o stâncă, sau pe o ridicătură de pământ, căci se vedea mai înalt decât toţi ceilalţi. Şi trase!

— L-am atins! L-am atins! Mii de pipe!

— La dracu! urlă căpitanul. Vrei să-ţi sfărâme capul, băiete?

Şi o mână energică îl trase înapoi din faţa crenelului.

— L-am atins! L-am atins, strigă Marius radios.

— Dar dacă te pui în faţa crenelului o să fii şi tu atins în curând… Stai aici şi trage dintr-o parte, iar nu din faţă.

— Adevărat, domnule căpitan, aveţi dreptate, zise Marius, simţind un fior trecându-i prin oase. Şi începu să tragă aşa cum îl învăţase, fără furie. Dar când termină cartuşele fu nevoit să-şi încarce din nou puşca, dar această operaţie îl obliga la un repaus în timpul căruia fu atât de captivat de spectacolul ce se desfăşura înaintea lui, încât rămase cu mâna în aer, fără a termina.

Prevederile optimiste ale căpitanului nu se împlineau decât pe jumătate şi această împlinire parţială nu avea nici cel puţin toate consecinţele dorite.

Tirul calculat, liniştit şi exact ai soldaţilor dobora mulţi cai şi mulţi oameni, dar – poate fiind reţinuţi de şefi experţi şi energici, – arabii nu se mai împingeau înainte cu atâta violenţă. Ici şi colo câte un mic grup, mai puţin disciplinat se desfăcea de grupul cavaleriei şi năvălea până în dreptul infanteriei. Dar, nefiind destul de numeroşi spre a provoca dezordine, erau repede daţi în lături, unde-şi continuau galopul nebunesc, sau opriţi imediat în loc.

Aşa că ofensiva asediaţilor nu avu alt rezultat decât de ia accelera mersul infanteriei arabe.

În adevăr, toate primele rânduri începură să înainteze cu repeziciune. Şi înapoia lor, la distanţă, cavaleria, în ordine, o luă în trap.

Brusc, căpitanul Stoppani, ordonă:

— Încetaţi focul.

Saud duse trompeta la gură şi un sunet puternic domină o clipă detunăturile, care încetară. Unul, două, trei detunături izolate mai răsunară încă. Urlete fioroase porniră din dublul cerc al mahomedanilor, care se strângea mereu.

Marius termină repede de încărcat carabina.

— Micul meu prieten, zise căpitanul, aplecându-se spre

dânsul, ocheşte la o mie de metri, pe urmă la opt sute, apoi la şase sute şi aşa mai departe, din minut în minut. Şi mai presus de toate, calm. M-ai înţeles, cercetaş? Acum albinele vor începe să bâzâie! Şi întorcându-se, rosti:

— Saud! Foc!

Se repetă goarna de la începutul luptei, veselă, sonoră, vibratoare.

Şi din nou detunăturile răsunară în jurul bastionului.

Pe data asta căzură luptători din rândurile infanteriei.

Dar deasupra şi sub zidul crenelat, gloanţele începură să cadă ca grindina, bâzâind şi zburând asemenea unui roi de albine.

Atunci, începu pentru Marius, beţia luptei. Omului, că-l rula nu-i e frică şi se bate, trage, încarcă, trage iar şi reîncarcă în mod automat, i se pare că puşca e mai uşoară ca un pai şi că membrele sale chiar se fac din ce în ce mai uşoare; corpul îi se pare că devine elastic şi că e gata să sară, fără greutate la distanţe nemaiauzite... Ameţeală şi beţia salutare, care nu-i permit să măsoare pericolul, să se gândească la moarte, să sufere din cauza rănilor, să vadă pe un camarad rostogolindu-se la pământ. Ameţeală şi beţie care observate, conţinute şi dirijate de căpitani inteligenţi şi cu sânge rece, fac din soldaţi nişte adevăraţi eroi.

Şi Marius, îmbătat de entuziasm, începu să râdă, să strige, să cânte, fără ca ochiul său să-şi greşească, ţinta şi fără ca degetele sale să fie mai puţin sigure pe trăgaci.

Şi auzea desluşit vocea lui Santi, care în genunchi lângă dânsul şi trăgând prin deschizătura zidului, rostea cu voce tare:

— Ocheşte la opt sute de metri. Bine Marius, atenţie! La şase sute acuma. Potriveşte-ţi cartuşiera, e goală pe piept... ai toate cartuşele în spate... Bine!... Marius la patru sute de metri acum. Încarcă! Şi pune repede la trei sute. Fug afurisiţii ăştia ca nişte draci! Şi ce mulţi sunt! Pe cinstea mea, toţi nespălaţii de musulmani şi-au dat întâlnire în jurul Yefrenului... Ei! Mi se pare că m-a înţepat o viespe!

— O, zise Marius oprindu-se. Ai obrazul plin de sânge, şi băiatul păli, se făcu aproape verde...

— Ei cercetaş... nu cumva îţi schimbi culoarea? strigă glasul aspru al căpitanului.

— Nu, nu! protestă Marius.

Dar simţea că-i vine rău. Văzând obrazul, gâtul şi umărul însângerat al tânărului ofiţer; simţea ca un cuţit trecându-i prin inimă.

Dar Santi începu să râdă şi imitându-l zise:
— Ei Marius, mii de pipe! Nu cumva ţi-e frică? Ce atâta spaimă pentru că mi-au luat o bucăţică din ureche. Ce naiba!…
— A! Nu e… nu e decât urechea? murmură Marius ruşinat.
— Vezi bine, mii de pipe!
Şi sublocotenentul râse atât de vesel încât Marius se simţi asigurat. Deşi sângele care se şi închega nu-i permitea să vadă bine rana, Marius îşi dete seama că, într-adevăr, glonţul sfâşiase lobul urechei stângi a ofiţerului şi murmură fără să-şi dea seama.
— Bine! Bine!
Şi Santi comandă:
— La două sute de metri ţinta, Marius!
Marius se supuse şi trase din nou.
În acelaş timp, căpitanul comandă:
— Saud! Sună!
Saud sună. Începea tragerea după voie împotriva asediatorilor.
După câteva secunde începu o luptă brutală şi feroce de la om la om, în locul tirului metodic, de la soldat la soldat. Arabii ajunseră la picioarele zidului, vociferând, urlând şi agitând în aer puştile, baionetele, săbiile prin norii grei de rum. Marius, lăsând să-i cadă carabina, luă browningul cu mâna stângă, încă puţin cam slabă şi cu dreapta apucă securea. Î
Văzu în aceeaşi clipă pe căpitan scoţând cu dreapta sabia şi cu stânga revolverul de la brâu.
Imediat după aceea căpitanul dispăru din câmpul vizual al cercetaşului, fiind târât de Santi, care striga:
— Colo! Colo! O frânghie!
Arabii din prima linie, protejaţi de focul continuu al Cavaleriştilor rămaşi în linia doua se repezeau la asaltul zidurilor.
Scări grele fură rezemate de zid şi frânghii prevăzute cu cârlige solide aruncate cu îndemânare.
Oamenii treceau peste creneluri. Din momentul acela pe bastion fură două feluri de combatanţi; unii trăgeau focuri de puşcă şi de revolver, alţii dau lovituri de secure peste frânghii, dărâmând crestele crenelurilor deasupra scărilor şi plecaţi peste parapet împingeau înapoi cu lovituri de baionetă, pe asediatorii atârnaţi de frânghii, sau drepţi pe ultimele trepte ale scărilor, sau agăţaţi ca nişte maimuţe cu picioarele şi cu mâinile de zidul, care se dărâma.
Şi toate astea în mijlocul unui haos tumultos de strigăte, de blesteme, de urlete, de detunături, de gemete şi de vaiete.

CAPITOLUL IV
În minaret

Îmbătat de desfăşurarea luptei, Marius fugea de-a lungul bastionului, dădea lovituri de secure când vedea vreo frânghie agăţându-se şi întinzându-se; descărca revolverul, când vedea printre creneluri, apărând un cap înfăşurat în turban.

De la un mahomedan pe care îl ucise primi o lovitură care fu cât pe aici să-i crape fruntea. Însângerat, orbit, înfuriat, fugea de colo până colo, trecând peste morţi şi peste răniţi.

Dar, brusc fu apucat de două mâini negre, ridicat şi dus pe sus.

Se zbătu şi îndreptă revolverul spre capul omului care-l răpea astfel.

Din fericire, cu tot sângele care îl orbea, recunoscu pe Saud. Nu apăsă pe trăgaci.

— Lasă-mă! Lasă-mă!

— Tu n-auzi retragerea? urlă negrul.

— Retragerea? Mii de draci! Uimit, turburat până-n adâncul sufletului, Marius trase fără voie cu urechea şi, deasupra zgomotului tumultos al bătăliei, pe deasupra detunăturilor de puşcă şi de revolvere, printre urletele formidabile ale miilor de arabi, desluşi în adevăr o goarnă sunând retragerea.

Dus pe sus de Saud, care sărea peste trepte, întoarse capul spre partea de unde venea sunetul şi văzu un soldat drept în mijlocul curţii fortăreţei.

Tot în braţele negrului, Marius trecu pe lângă acel soldat, care încetă de a mai suna şi o luă şi el la fugă alături de Saud.

În acelaş moment, Marius se simţi pus în picioare şi împins printr-o uşă deschisă se pomeni în braţele căpitanului, care striga:

— Eroic copil! ultimul! A rămas ultimul pe bastion. N-ai auzit retragerea?

Marius fu dus de sublocotenent în infirmerie, unde medicul maior, îngrijea de răniţii strânşi în jurai lui şi unde află că arabii reuşiseră să escaladeze în masă zidul de la nord care era în pantă. Măcelăriseră numeroşi soldaţi şi căpitanul abia avusese timp – spre a prelungi rezistenţa – să puie să sune retragerea,

pentru ca supravieţuitorii, luând în spinare pe răniţi să ajungă la construcţia izolată în mijlocul căreia se înălţa minaretul.

Silit să alerge în punctul cel mai ameninţat, căpitanul pierduse din vedere pe Marius. Şi când bătuseră în retragere într-un triunghi apărat de baionete, îndreptându-se spre minaret, Saud strigase:

— Cercetaşul! Cercetaşul! Şi ieşise dintre rânduri, alergând să smulgă pe Marius din mijlocul a vreo şase arabi, împotriva cărora se lupta cu revolverul şi cu securea.

Pe când Santi povestea acestea, medicul maior spăla fruntea lui Marius uluit; constată că era vorba de o rană superficială, dar care avea să lase desigur o cicatrice, străbătând fruntea de la tâmpla stângă la sprânceana dreaptă.

— Bine! zise glumind Marius, căruia răceala lichidului cu care îi spăla rana îi redase spiritul. Bine! Aşa voi avea un semn particular în paşaport.

— Extraordinar băiat, murmură maiorul, care-l pansa, bandajându-l.

— Dar pălăria mea? întrebă Marius.

— Trebuie să fi rămas pe bastion, răspunse Santi şi nu-i acum momentul să te duci să ţi-o cauţi.

— O vom căuta când se va termina lupta. Sper, ca arabii n-o să mi-o fure, ce dracu'! E pălăria mea de cercetaş… înţelegeţi!… Mulţumesc domnule maior. Şi ieşi în fugă din infirmerie după sublocotenent care se ducea la postul său, lângă căpitan.

Cercetaşul se găsi amestecat în grupul ofiţerilor. Îşi dădu repede seama că doi dintre ei lipseau.

— Au murit poate? se întrebă el. Dar nu întrebă cu glas tare deoarece, pe când soldaţii trăgeau prin ferestruile din zid şi alţii baricadau intrarea, ofiţerii discutau între ei.

— Câţi oameni au mai rămas! întrebă căpitanul, a cărui mână stângă, căreia îi lipeau trei degete era sumar bandajată.

— Am numărat la intrare, d-le căpitan, răspunse sublocotenentul. În totul cu subofiţeri…

— Şi cu răniţi?

— Da şi cu răniţi; cel puţin acei care mai puteau umbla.

— Ei bine?

— O sută patruzeci, d-le căpitan.

Se făcu o tăcere, în timpul căreia, Marius îşi auzi bătăile inimii mai puternice de cât detunăturile din înăuntru şi detunăturile şi urletele de afară. Apoi căpitanul zise:

— S-a prevăzut cazul de rezistenţă supremă în minaret. La

posturile voastre! Cât timp va mai fi un singur om viu, drapelul nostru va fâlfâi pe minaretul Kasbei Yefren, Santi ia locul camaradului tău, care a murit. Eşti lângă mine… Vino!

Şi cu mâna stângă, care-i atârna însângerată şi ţinând cu dreapta sabia, plin de praf şi de sânge căpitanul se repezi pe scara ce se vedea înăuntrul unui fel de firide în fundul clădirii dreptunghiulare înţesată de soldaţi, care se îndârjeau să tragă printre deschizăturile zidului.

Marius îl urmă.

Înţelesese că scara ducea la minaret.

În adevăr, după o ascensiune rapidă prin semiobscuritatea, în care se zăreau trei sau patru soldaţi trăgând prin ferestrui, Marius se pomeni în plină lumină. Se văzu pe o terasă pătrată, largă de câţiva metri şi înconjurată de un parapet înalt de doi metri şi prevăzut cu creneluri. În mijloc, în vârful unei prăjini, flutura drapelul tricolor. Marius văzu că drapelul era găurit de gloanţe şi auzi în jur un zbârnâit ca de albine.

— Marius, zise căpitanul nu te arăta în dreptul crenelurilor. Inamicul trage asupra drapelului sperând să-l doboare. Nu ştiu că vergeaua e de fier.

Dar privind azurul cerului, Marius avu un gând brusc. Scoase ceasul şi consultându-l zise uimit:

— Oh! E abia unu! Şi musulmanii ne-au dat asaltul la douăsprezece şi patruzeci şi cinci de minute. Totul n-a durat deci, de cât un sfert de oră.

— Numai atât, într-adevăr, zise căpitanul.

— Atunci, reluă Marius cu glas puţin tremurător, chiar dacă Raimondo şi Jean Bart nu pierd timpul le mai trebuie un ceas până să se întoarcă! Poate chiar două…

— Aşa cred şi eu! zise, calm căpitanul.

Şi fiindcă Marius îl privea cu nişte ochi de copil îngrijorat, el adăogă.

— Vom rezista oare o oră în turnul ăsta? O sper şi o doresc. Dar cu un număr atât de mare de oameni, lupta nu va putea dura mult, zidurile minaretului sunt de piatră solidă şi vor rezista. Dar acele ale clădiri din jur sunt de pământ şi dacă arabii au târnăcoape…

O clamoare diabolică ce venea din afară acoperi glasul căpitanului.

Şi se auziră, de data asta. În interior sunetele goarnei.

— Iată zise căpitanul tremurând de durere şi de furie suntem respinşi în minaret!

— Şi răniţii? exclamă Marius.

— Infirmeria ocupă tocmai bază minaretului. Rămâi aici, băiete şi când va apare aeroplanul coboară şi vino de-mi spune. Dacă nu vom fi toţi morţi până atunci.

Şi cu aceste cuvinte teribile căpitanul Stoppani dispăru pe scară. Şi Marius, nemaigândindu-se la el, ci la cei o sută cincizeci de eroi şi la ultimii lor patru ofiţeri, căzu în genunchi pe terasă. Redevenise în acel moment suprem, copilul care fusese învăţat să se roage. Şi ridicând spre cer mâinile în care ţinea încă revolverul şi securea pline de sânge, imploră:

— Doamne! Fă să vie *Aerocul,* fă-l să vie numaidecât! La picioarele minaretului, împuşcăturile răpăiau şi în văzduhul înflăcărat, îmbâcsit de fum şi de praf, gloanţele continuau tot mai intens sinistrul lor zbârnâit de albine.

CAPITOLUL V
Cei doi vulturi

Ce făcea între timp aeroplanul, în acele minute pândite de moarte?

Aerocul lansat cu toată viteză străbătuse distanţa care separă Tripolisul de fortăreaţa din Yefren.

Ateriză chiar la porţile oraşului, unde o companie de infanterie termina o serie de exerciţii. La cererea locotenentului Sizzi, un pluton al companiei rămase de pază lângă aeroplan iar locotenentul cu cei doi cercetaşi intrară în oraş. După zece minute erau în faţa generalului guvernator.

După ce prezentă pe Raimondo şi pe Jean Bart generalului şi îi povesti în câteva cuvinte extraordinarele lor aventuri, locotenentul continuă:

— D-le general, venim de la Yefren. Kasba e asediată, înconjurată, atacată de peste zece mii de arabi.

Generalul tresări.

— Dar e imposibil, exclamă el. Ţara e liniştită. Nu se semnalează turburări în nici o parte.

— Aceasta dovedeşte, d-le general, că de data asta, împinşi de şefii lor, arabii au ştiut să păstreze secretul.

— Dar de ce nu m-aţi vestit de la Yefren?

— D-le general, mulţi oameni s-au sacrificat. Asediul e atât de strâns, în cât ei n-au putut străbate liniile inamicului. După ce i-au ucis, au aruncat capetele peste zidurile fortăreţei.

Generalul, furios, îşi muşca mustăţile.

— Zece mii, ai spus? murmură el.

— Cel puţin!

— Dar, atunci, trebuie să fie o lovitura pregătită de mult. Ceea ce mă surprinde e că nu s-a ştiut nimic despre această expediţie inamică. Sunt arabi senuşi, nu e aşa?

— Da, d-le general.

— Dar avem spionii noştri printre ei.

— Spionii, de data asta, ne-a trădat.

— Bine! Peste un sfert de oră trupe de cavalerie şi de infanterie vor pleca. Şi voi veni chiar eu cu infanteria. Fortăreaţa poate rezista douăsprezece ore?

— Sper, d-le general.

— Şi mai puţin chiar. Zece ore, sau numai opt, căci cavaleriei nu-i va trebui mai mult ca să ajungă acolo. Artileria o va urma imediat, dar de vreme ce aveţi şi aeroplanul. Şi întorcându-se spre cei doi cercetaşi, generalul le zise:

— Bravo băieţi! Aţi binemeritat de la patrie. Îi vom salva mulţumindu-vă vouă! Locotenente, duceţi-vă la arsenal, luaţi cât mai multe bombe şi porniţi înainte. Cu bombele veţi putea demoraliza pe arabi, aşa încât nu vor da asaltul suprem, dacă nu l-au şi început încă. Şi apoi, vom sosi noi. Morţii vor fi răzbunaţi, iar cei vii eliberaţi!

Generalul strânse mâna locotenentului, îmbrăţişând părinteşte pe cei doi băieţi şi chemă pe cei doi ofiţeri, care erau în camera de alături.

Imediat oraşul fu în picioare. Afară de garnizoana necesară, toate trupele primiră ordinul de a porni imediat în direcţia Yefrenului.

Cavaleria fu pusă sub comanda generalului Ameglio, care se acoperise de glorie în alte împrejurări. Şi cavaleria ieşi din Tripolis înainte chiar ca *Aerocul* să fi plecat.

Într-adevăr, spre a putea transporta cât mai multe bombe, Raimondo şi Jean Bart voiseră ca lada cu provizii şi cu unelte să fie scoasă din nacelă. Ceva mai mult, ca să nu le lipsească benzina pe drum, ei hotărâră să umple din nou motorul, aproape golit. Trebui dar, să caute benzină; găsire şi rezervorul fu reumplut. Dar, toate astea le răpi mai mult de o oră.

Aşa că, în momentul în care *Aerocul* îşi lua zborul, artileria şi infanteria cu generalul Ameglio şi întregul său stat-major părăsiseră deja de mult Tripolisul.

Locotenentul şi cei doi cercetaşi îşi putură da seama de repeziciunea marşului trupelor, când trecură pe deasupra lor cu maximum de viteză.

De la Tripolis la Yefren drumul e drept şi relativ plan aşa că trupele nu aveau de întâmpinat greutăţi. Cavaleria avea să sosească în pot sau zece ore; artileria trebuia să facă trei ore în plus; iar infanteria, plecată la unsprezece de dimineaţă, nu putea sosi de cât tocmai noaptea.

— Dar, nouă nu ne va trebui atâta! zicea locotenentul Sizzi, după ce calculase totul.

Îndărătul lor avangarda cavaleriei dispărea în depărtare.

Raimondo, ocupat cu conducerea aeroplanului, locotenentul absorbit în observarea terenului şi Jean Bart, cufundat în

examinarea unei hărţi, nici unul din cei trei aviatori nu putu prevedea ceea ce se întâmplă un minut mai târziu.

Fu pe cât de fulgerător şi de teribil pe atât de extraordinar.

Pe neaşteptate, cu o forţă enormă, ceva se abătu asupra lui Raimondo lovindu-l în plin obraz, orbindu-l şi răsturnându-l pe scaun, pe când locotenentul, aplecat deasupra motorului simţi căzând peste dânsul o masă grea şi care se mişca.

La strigătul locotenentului, Jean Bart ridică capul. Primi în acelaş timp pe umărul stâng şi pe spate o lovitură formidabilă şi văzu în faţa sa o masă care se agita şi îl izbea, fără ca el să-şi poată da seama ce era.

În acelaşi moment, Raimondo, zăpăcit, lăsând din mână volanul şi aparatul cădea vertical la pământ astfel în cât, Jean Bart, smuls de la locul lui trecu peste cele două scăunaşe din faţă şi se rostogoli sub parbriz.

— Suntem pierduţi, se gândi el. Cădem! Ce s-a întâmplat?

Aviatorii ar fi fost pierduţi, în adevăr şi striviţi de pământ, dacă *Aerocul* na-r fi fost prevăzut cu un stabilizator automat atât de perfect. Din fericire, aparatul se găsea, în momentul inexplicabilului accident, la o mie metri altitudine, adică destul de sus pentru ca stabilizatorul să poată avea timpul de a funcţiona în mod normal, înainte de a ajunge la pământ.

Stabilizatorul deci, funcţiona şi în mod automat, făcu să reacţioneze cârma de adâncime. Şi după ce descrise de-a-ndoaselea un S asemenea acelui pe care aviatorul Peguod în 1913 îl descrise în mod voluntar cu un aeroplan Bleriot, *Aerocul* se îndreptă, îşi reluă poziţia orizontală şi începu să scoboare în zbor planat, urmând în lungă diagonală dreaptă linia de trei sau patru sute de metri care-l despărţea de pământ.

În timpul acestei coborâri Jean Bart, locotenentul şi Raimondo se rostogoliseră cu toţii sub parbriz, care reţinându-i îi împiedicase de a fi azvârliţi afară din nacelă.

Şi înainte de a putea încerca vreo mişcare, *Aerocul* atingea brusc solul, sări încăodată şi recăzu, din fericire, pe un teren acoperit de ierburi înalte, se aplecă puţin pe o parte şi rămase nemişcat.

Sizzi şi Jean Bart ieşiră de sub parbriz; scoaseră afară şi pe Raimondo, leşinat şi îl aşezară pe scaun spre a-l examina dacă era rănit, când Jean Bart, strigă:

— Oh, domnule locotenent, ia uită-te colo! Şi cu mâna stângă arătă spaţiul dintre scaunele anterioare şi cel dinapoi. Două păsări enorme, doi vulturi, doi din acei vulturi sălbatici, care vin

din munţii Libiei, erau prinşi cu ghearele printre frânghiile din fundul nacelei. În spaţiul acela strâmt, cele două răpitoare se zbăteau, cu aripile întinse, cu penele smulse, împrăştiind în toate părţile picături de sânge.

— La naiba! zise locotenentul, aceste două păsări s-au repezit asupra *Aerocului* şi din pricina vitezei zborului lor şi al nostru, ciocnirea a fost teribilă. Îngrijeşte de Raimondo, eu mă voi ocupa de vulturi. Două focuri de revolver, trase de aproape fură de ajuns spre a-i ucide. Nu fără osteneală, locotenentul izbuti apoi, să-i desfacă dintre frânghiile încurcate şi îi azvârli afară din nacelă.

Raimondo deschise ochii, ascultă şi înţelese cele ce îi spunea Jean Bart; lovit drept în faţă de corpul unuia dintre vulturi, fusese numai ameţit. Bău o înghiţitură de coniac şi sculându-se zise:

— Acum mă simt complet restabilit. Dar Ae*rocul*?

Cei doi cercetaşi şi ofiţerul săriră jos din nacelă. *Aerocul* părea foarte avariat. Se aplecase înainte şi se rezema pe cele două roţi şi pe marginea parbrizului. Din fericire, elicea fusese oprită de ierburi în linie orizontală. Nu se izbise de pământ. Dacă poziţia sa ar fi fost verticală, în momentul în care aparatul se răsturnase, lovindu-se cu violenţă de pământ, ea sa-r fi rupt.

— Elicea n-are nimic, zise Raimondo. Şi asta e principalul.

— Dar roţile sunt îndoite, zise Jean Bart.

Roţile fură examinate. Erau, ce e drept, puţin îndoite, dar nu mult. Combinând sforţările lor cu multă chibzuinţă, cei doi cercetaşi şi ofiţerul izbutiră să le îndrepte în aşa mod încât să se mai poată învârti. Dar acest lucru dură un sfert de oră. Tot atâta le trebui ca să scoată aeroplanul dintre ierburi şi ca să-l conducă la un loc potrivit spre a decola.

— Din fericire, zise locotenentul lui Raimondo, aţi avut idee nemerită de a lega solid cele două bombe în interiorul nacelei… căci fără precauţiunea asta, ar fi căzut la pământ în momentul când ne-am dat peste cap şi explodând dedesubtul nostru ne-ar fi azvârlit în eternitate.

— Da! zise Raimondo cu gravitate. Când pleci cu aeroplanul, trebuie totdeauna să te gândeşti la tot felul de incidente care pot produce un „*looping-the loop*” în timpul căruia se zboară cu capul în jos. Fără parbriz, care ne-a oprit, am fi făcut un frumos salt! Haidem să plecăm, mă gândesc la Marius şi la ceilalţi şi nu simt deloc liniştit.

— Nici eu, zise locotenentul. Desigur că arabii au dat asaltul, bănuind că aeroplanul s-a dus să aducă ajutoare.

— Numai de ar zbura *Aerocul*, murmură Jean Bart.

Urmară câteva clipe de nelinişte. Dar, curând inimile se înveseliră. Lansată în mod automat, elicea se învârti ca de obicei şi puse în mişcare motorul. Roţile scârţiiră dar se supuseră aspiraţiei elicei. Şi *Aerocul* îşi luă zborul, uşor şi sprinten ca de obicei.

Incidentul celor doi vulturi, care ar fi putut fi mortal, se lichidă cu o mică avarie şi cu o jumătate de oră de întârziere. O jumătate de oră nu pare mare lucru… şi totuşi trebuia să aibă consecinţe teribile.

CAPITOLUL VI
Marius! Marius!

Imediat după plecare, locotenentul, aplecat pe balustrada nacelei, se ocupă să inspecteze terenul cu ocheanul. Şi pe măsură ce se apropiau de Kasba, îngrijorarea ofiţerului se îndoia.

Îndărătul lui, dar de partea opusă a nacelei, Jean Bart observa.

Raimondo asculta cu atenţie zgomotul uşor al motorului, fericit că totul mergea bine. Şi totuşi nu se putea împiedica de a simţi şi el acea îngrijorare nedesluşită pe care o produce presimţirea unei nenorociri.

— Au dat asaltul. Au luat fortăreaţa. Zidul de centură şi curtea furnică de burnuzuri albe…

— Oh! zise Jean Bart, cu glas şi mai emoţionat, dar drapelul tricolor flutură încă deasupra minaretului. Totul nu e încă pierdut. Să azvârlim bombele!

— Să le azvârlim! ordonă Raimondo. Eu voi evolua în jurul minaretului. Lansă *Aerocul* în linie descendentă şi ajuns la două sute de metri înălţime începu să evolueze în jurul minaretului, luându-l drept centru.

Tumultul ce se ridica din fortăreaţă era teribil: strigăte sălbatice, urlete, detunături. Un vânt puternic sufla pe deasupra pământului, târând norii de fum… Era vădit că arabii, exasperaţi de vederea aeroplanului, pe care-l vedeau venind, făceau o sforţare supremă ca să pătrundă în minaret şi să măcelărească pe ultimii apărători ai Kasbei, orice s-ar fi întâmplat după aceea.

Dar n-aveau să termine cu o victorie prima parte a acelei bătălii, care avea să poarte denumirea de lupta de la Kasba.

Locotenentul cu amândouă mâinile şi Jean Bart cu singura mână sănătoasă, luau bombele şi le lăsau să cadă în curtea fortăreţei. Ele cădeau în mijlocul grămezii aceleia de oameni, loveau o puşcă, o sabie, un om, sau terenul şi atunci explodau, azvârlind în jur un uragan de gloanţe care loveau, sfâşiau, coseau, răsturnau, producând o sângeroasă hecatombă pe o rază de câţiva metri.

La început arabii încercară să tragă asupra pasării zburătoare. Dar, renunţară imediat. Fiecare bombă care cădea ucidea zece, doisprezece, cincisprezece din acei fanatici, care furnicau în jurul

minaretului. Şi fu atunci pentru cei trei aviatori un spectacol de neuitat. Azvârlind armele, burnuzurile şi cartuşele, ca să fie mai uşori la fugă, arabii fugeau din toate părţile, întorcând spatele minaretului şi îndreptându-se spre ziduri. Deschiseseră cele patru porţi dinainte şi se îngrămădeau într-acolo. Unii se urcau pe ziduri, servindu-se de scări apoi se lăsau să alunece jos pe scările şi frânghiile, care serviseră la asalt.

Dar, pe măsură ce arabii se depărtau de minaret aeroplanul lărgea, în aer evoluţiunile sale şi bombele cădeau asupra acelor turme de oameni, care se striveau în dreptul porţilor. Curând toţi acei care cinci minute mai înainte, ocupau interiorul fortăreţei, fiind fugiţi sau morţi, nu mai rămase nici un om în picioare înăuntrul curţii.

Atunci aeroplanul zbură pe deasupra câmpiei. Şi fugarii luând ca o turmă înnebunită patru direcţii diferite, aeroplanul încetă de a mai evolua în cerc, ţinându-se după turma care fugea înspăimântată spre munţi.

Raimondo manevra după indicaţiile locotenentului, care şi spusese:

— Lasă în pace pe cei care fug spre est, spre vest şi spre nord, merg înaintea infanteriei noastre; urmăreşte însă pe cei care fug înspre sud, spre munţi, spre a-i decima în aşteptare ca mâine generalul Ameglio să-i distrugă în viziunile lor, cu toate trupele sale.

În nacelă mai rămăsese vreo patruzeci de bombe. Douăzeci fură chibzuit întrebuinţate şi contribuiră să puie pe fugă – ucizând pe mulţi dintre ei – grosul arabilor care se îndreptau în spre munţi.

— Să păstrăm pe celelalte douăzeci, zise locotenentul în vederea unei întoarceri.

— Crezi dar, zise Jean Bart, că ei se mai pot întoarce? Sunt atât de fanatici!

— Gândeşte-te că nu toţi au luat parte la asalt, erau prea numeroşi. Acei care nu s-au băut încă, sunt în stare să vie la rândul lor, dacă şefii îi conving că aeroplanul a azvârlit toate bombele.

— E drept, zise Raimondo. Atunci aterizăm?

— Da, sunt nerăbdător să ştiu care simt pierderile celor asediaţi… un subofiţer e fratele meu şi apoi, căpitanul şi ceilalţi oameni şi Marius al nostru?…

Raimondo dirija aeroplanul iar pe deasupra fortăreţei şi coborând în spirală, ateriză în curte, iar rotile se împiedicară de

cadavrele care acopereau solul.
— Trăiască Italia! strigă o voce. Trăiască cercetaşi!!]
Sărind jos din nacelă aviatorii văzură venind în fugă înaintea lor mai mulţi soldaţi şi trei ofiţeri, plini de sânge şi de praf.
Locotenentul Sizzi recunoscu pe fratele său şi văzând că nu era rănit, îl îmbrăţişă cu ochii plini de lacrimi.
— Dar Marius! ziseră împreună Raimondo şi Jean Bart.
Dar vocea căpitanului Stoppani, răsună poruncitoare, dominând pe toate celelalte.
— Drepţi!
O tăcere solemnă, un zgomot de paşi... Şi soldaţii se aşezară pe două rânduri, perpendicular cu aeroplanul, aşteptând nemişcaţi. Lângă cei doi cercetaşi şi ei nemişcaţi, căpitanul sta drept şi grav, cu sabia în mână.
— Locotenenţi faceţi apelul!
Şi locotenentul Sizzi de o parte şi sublocotenentul Santi de cealaltă, scoaseră câte un carnet şi începură să facă apelul.
La unele nume se răspundea: „prezent”. La alte nume, vai, mai numeroase, nimeni nu răspundea şi asta însemna: mort, căci nu mai era nici un rănit în infirmerie, se târâseră toţi pân-aici.
La fiecare tăcere căpitanul pronunţa o cifră... şi când locotenenţii terminară apelul, căpitanul rosti cu glas mişcat;
— O sută şaptezeci de morţi!
Dar atunci Raimondo, alb ca varul făcu un pas şi strigă;
— Marius!
În cele două rânduri, oamenii fură străbătuţi de un fior, O emoţie nespusă îi surprinse. Căpitanul tresări şi privi încremenit pe Raimondo.
Preocupat numai de oamenii săi, nu se gândise în momentul acela la eroicul cercetaş.
— Marius! repetă Raimondo.
Dar, nimeni nu răspunse.
Atunci Raimondo privi pe căpitan şi îl întrebă cu ochii plini de lacrimi:
— Era aici cu noi, în minaret zise căpitanul cu glas tremurător. L-am lăsat pe terasă, la picioarele drapelului
— Dar atunci... atunci... să fie mort? strigă Jean Bart cu glas sfâşietor.
— Mort! repetă Raimondo. Şi nebun de durere se repezi spre minaret. Jos, în turn descoperi două corpuri întinse... erau doi soldaţi. Raimondo se repezi atunci, sus pe scări. În tinda scărilor erau morţi: dar nici unul nu purta uniforma de cercetaş.

— Marius! Marius! strigau Raimondo şi Jean Bart cu clas sugrumat de durere.

Nimeni nu răspundea: nici cel puţin un geamăt, pe care l-ar fi scos un rănit. Raimondo se precipită pe terasă. Scoase un strigăt nearticulat, se rezemă cu mâinile de parapet, bâlbâind:

— Dar unde e? Unde e?

Sub lumina strălucitoare a soarelui, terasa albă era goală: doar umbra prăjinei care susţinea drapelul se proiecta pe jos. Coborâră iar. Examinară toate cadavrele, unul câte unul. Al lui Marius nu era.

— E imposibil să fie în curte, zise căpitanul. Din momentul în care l-am lăsat pe terasă până în clipa în care am ieşit, mai adineaori, spre a veni înaintea aeroplanului, singura uşă a clădirii care conduce la minaret n-a mai fost deschisă. Marius n-a putut deci să fi ieşit în timpul asaltului.

— Nu se ştie… nu se ştie… să căutăm încă! se rugă Raimondo, care strângea convulsiv mâna lui Jean Bart, copleşit de durere.

Ofiţeri şi soldaţi, toţi căutară. Toate colţurile fură cercetate, curtea clădirile, bastioanele şi până şi turnul exterior al bastionului, cu toată primejdia unei posibile reîntoarceri a arabilor. Dar nu întâlniră nici un inamic viu, nu descoperiră nici un cadavru îmbrăcat cu costumul cercetaşilor

Printr-un tragic mister Marius Colombo dispăruse,

CAPITOLUL VII
Ordinul generalului

Multe ore trecură astfel, în căutări zadarnice şi apoi cu strângerea morţilor spre a-i îngropa a doua zi cu toate onorurile militare.

Cu inimile sfâşiate, neştiind ce să creadă, aici abătuţi de disperare, aici înviorați de o inexplicabilă speranţă, Raimondo şi Jean Bart, participară ca cercetaşi şi la onorurile militare aduse morţilor.

Dar de abia îngropară morţii când se auzi în depărtare un zgomot de împuşcături.

E cavaleria care soseşte, zise locotenentul Sizzi.

Şi căpitanul zise:

— Suntem încă şaptezeci de oameni valizi şi trei ofiţeri. Datoria noastră e să secondăm cavaleria până când vom putea. Suntem în măsură să formăm un mic batalion. Să se golească şi cartuşierele morţilor. Vom avea astfel muniţii suficiente ca să ne batem, dacă va fi nevoie. Soldaţi, pe cai, formaţi coloana câte patru şi înainte!...

Apoi, întorcându-se spre Raimondo şi Jean Bart, adăogă:

— Voi cercetaşi, chiar dacă nu veţi mai regăsi pe gloriosul vostru camarad, nu aveţi dreptul să plângeţi atâta timp cât italienii se bat. Aveţi încă douăzeci de bombe, nu e aşa?

— Da, d-le căpitan, răspunse Raimondo, înghiţindu-şi lacrimile.

— Bine. Îmbarcaţi-vă, luaţi-vă zborul şi duceţi-vă de aruncaţi bombe asupra grosului arabilor, concentraţi la nord, sau ascunşi în pădure. Trebuie ca forţele cavaleriei care soseşte şi acele ale generalului Ameglio să se poată concentra în jurui Yefrenului, luptând cât mai puţin posibil. Astfel acţiunea contra cartierului general inamic, care e în munţi, la sud, nu va fi întârziată, şi generalul va putea s-o înceapă chiar mâine de dimineaţă. Şi pe de altă parte aceste e singurul mijloc ce vă rămâne de a regăsi pe Marius, dacă, în urma unor împrejurări ce nu se pot nici măcar închipui, arabii l-au luat prizonier. Ne-am înţeles?

— Da d-le căpitan, răspunseră Raimondo şi Jean Bart, ai căror ochi străluceau de o nouă speranţă ce n-avea să-i mai părăsească.

— Bine… Sublocotenente Santi, urcăte în aeroplan cu aceşti eroici băieţi… D-ta locotenente Sizzi, în urma morţii căpitanului şi a colegului d-tale eşti singurul ofiţer al companiei. Rămâi şi comandă oamenilor dumitale. Fortăreaţa va rămâne de acum în paza morţilor noştri până ce ne vom întoarce.

Între timp soldaţii scoteau din grajd caii pe care arabii nu se gândiseră nici să-i libereze, nici să-i fure.

O trompetă sună. O coloană de soldaţi – nici măcar efectivul unui pluton. Se opri la ordinele lui Sizzi. Ceilalţi se repeziră pe cai.

Aeroplanul îşi luă zborul având pe bord pe Raimondo, pe Jean Bart şi pe sublocotenentul Santi. Dar acţiunea supravieţuitorilor, în aer şi pe pământ nu fu de lungă durată.

Jean Bart şi Santi nu aruncară de cât şapte sau opt bombe. Atacaţi mai întâi de avangardă şi apoi de grosul cavaleriei, mahomedanii, demoralizaţi, înspăimântaţi, fugiră în masă în spre sud, spre inaccesibilele lor refugii.

Înainte de a se înnopta şi mai nainte de sosirea artileriei, tot nordul, estul, vestul, erau complet curăţate. Mulţumită panicii pe care o provocase fulgerătoarea intervenţie a aeroplanului în rândurile armatelor arabe.

Şi, din *Aeroc,* aviatorii văzură o mulţime de burnuzuri albe dispărând prin trecătorile, prin văile şi printre stâncile în care erau ascunse vizuinele ce serveau de refugiu rebelilor.

Şi noaptea fu pentru Raimondo şi pentru Jean Bart o noapte de inconştienţă care avea să le rămâie neuitată.

Aterizară în incinta fortăreţei, îndată ce locotenentul Santi le spusese că nu mai era nimic de făcut. Mâncară fără poftă şi fără a lua seama la cele ce li se servea, într-o sală albă, la lumina unor mici reflectoare electrice, aduse de cavaleriştii generalului Ameglio.

Pe jumătate adormiţi, atât erau de obosiţi de osteneală şi de durere se lăsară să fie dezbrăcaţi de trâmbiţaşul Saud şi de tânărul medic şi se culcară în paturile soldaţilor. Căzură aproape imediat într-un somn adânc şi fără vise. Aflară a doua zi că dormiseră paisprezece ore consecutive. Locotenentul Santi fu acela, care îi deşteptă, şi cum deschiseră ochii le spuse:

— Generalul a sosit azi noapte. Şase ore de repaos pentru trupe şi înainte!… Artileria se va pune în poziţie la sud-vest spre a închide Senuşilor drumul văii spre câmpia de la sud… Cavaleria se îndreptă spre nord… Şi infanteria merge drept, împărţită în coloane uşoare, în spre interiorul muntelui… Fortăreaţa e păzită

de şaptezeci de soldaţi şi doi ofiţeri: căpitanul Stoppani şi sublocotenentul Sizzi. Al treilea ofiţer, care sunt eu, trebuie să vă întovărăşească pe bordul *Aerocului.* Generalul vă ordonă, ca în aşteptarea aeroplanelor comandate prin telegrafia fără fir, să zburaţi deasupra munţilor, dar fără a arunca bombe.

Coloanele de infanterie, de cavalerie, de artilerie sunt precedate de numeroşi parlamentari cu steagul alb şi iată. Ordinul dat de general:

CORPUL DE OCUPAŢIE AL LIBIEI

Brigada I-a. Cartierul general

„Ofiţerii desemnaţi pe lista aici alăturată vor îi avangardele tuturor formaţiunilor de marş. Vor avea însărcinarea de parlamentari, având o escortă personală de patru călăreţi şi un steag alb.

Tuturor şefilor, caizilor, şeicilor, arabilor cu care vor veni în contact le vor comunica acestea:

Generalul Ameglio promite *amanul* (iertarea) şi pacea tuturor senuşilor, care au luat parte la asediul fortăreţei, cu condiţia ca azi, înainte de amiază, singurul prizonier care e în puterea asediatorilor să fie înapoiat trupelor italiene.

Prizonierul are următoarele semnalmente: uniforma verde-cenuşie a cercetaşilor italieni: etate între şaisprezece şi şaptesprezece ani; culoarea brună, rană proaspătă la frunte. Numele Marius Colombo.

Dacă la amiază acest prizonier, nu va fi înapoiat unuia dintre parlamentarii desemnaţi aici, artileria, cavaleria, infanteria şi aeroplanele vor ataca şi urmări pe senuşi în munţi, în câmpie şi în fundul văilor. Va fi un război fără cruţare. Nu se va accepta nici o supunere. Libia va fi curăţată de Senuşi.

Dat la fortăreaţa din Yefren, azi 27 Iunie.

Semnat GENERAL AMEGLIO”

Abia termină locotenentul şi Raimondo şi Jean Bart săriră în picioare, îmbrăcându-se în mare grabă. Şi pe când se îmbrăcau puneau sute de întrebări locotenentului Santi, care se silea să le dea singura explicaţie plauzibilă asupra dispariţiei lui Marius.

De la răsăritul soarelui se reluaseră cercetările prin fortăreaţă şi se descoperise următoarele: sub una din ferestrele minaretului – cea mai joasă – la o înălţime numai de trei metri de la pământ,

zidul prezenta urme vizibile de escaladare şi sub o grămadă de musulmani ucişi se descoperise o frânghie cu cârlig.

Se presupunea că la un moment dat la acea fereastră, Marius s-a găsit deodată singur şi că arabii au reuşit să se caţăre până sus, unde au început să se lupte cu dânsul, că Marius prins cu cârligul de un asediator, fusese tras afară şi căzuse în toiul luptei între musulmanii asediatori şi între minaret; şi că aceştia văzându-l viu, miraţi de uniforma şi de tinereţea sa, nu l-au ucis, ci l-au scos dimpotrivă afară din Kasba.

Fereastra trebuie să fi fost apoi din nou ocupată de soldaţi şi apărată până la sosirea aeroplanului.

Şi natural, în mijlocul fumului şi al fierberii nimeni n-a putut vedea pe Marius printre mulţimea arabilor.

— Ceea ce întăreşte şi mai mult această presupunere, făcută de căpitanul Stoppani şi împărtăşită de noi toţi, e că am găsit la picioarele zidului, sub fereastră, împreună cu frânghia şi revolverul lui Marius.

— Unde e revolverul? întrebară în acelaş timp Raimondo şi Jean Bart.

— L-a luat generalul Ameglio şi vrea să-l înapoieze chiar el lui Marius, dacă vom găsi pe eroicul nostru camarad, aşa după cum totul face să se spere. Dar, nu poate fi nici o eroare. Sunt sigur că e vorba de revolverul lui Marius. E la fel cu ale voastre.

— Să sperăm! Să sperăm! exclamă Raimondo.

— Dar, dacă lucrurile s-au petrecut astfel, zise Jean Bart cu glas tremurător – nu vă gândiţi poate că arabii au ucis pe Marius?

— E exclus şi toţi ceilalţi ofiţeri simt de aceeaşi părere cu mine. Marius ar fi singurul prizonier luat de dânşii. Îl vor lăsa viu ca să servească de zălog şi vedeţi cât preţuieşte generalul acest zălog; ei a spus următoarele: „Doi cercetaşi au pricinuit destule pierderi arabilor, aruncând bombe pentru ca eu să subordonez salvării celui de al treilea cercetaş, toată acţiunea noastră militară dezlănţuită prin surprinderea de la Yefren. Dacă Marius va fi înapoiat viu şi sănătos, rebelii nu vor fi avea de cât să facă act de supunere sau să dispară, departe, în munţi, şi de data asta nu le vom face nimic. Dar dacă Marius nu va fi înapoiat, ah, atunci va fi răzbunat!”

— Şi generalul a plecat? întrebă Raimondo.

— O oră după răsăritul soarelui cu toate trupele, afară de cei trei ofiţeri supravieţuitori ai garnizoanei.

— Bine. Haide să căutăm pe căpitan şi apoi, să plecăm şi noi.

Şi cei doi cercetaşi, învioraţi de o noapte de odihnă şi de

cuvintele îmbucurătoare ale locotenentului Santi se coborâră în curte, unde soldaţii împreună cu căpitanul şi cu locotenentul Sizzi le făcură o ovaţie impunătoare.

După ce fură duşi la cantina fortăreţei, care din fericire, nu fusese prădată de arabi şi li se servi un dejun substanţial, cei doi cercetaşi examinară cu deamănuntul aeroplanul, ale cărui roţi fuseseră reparate în timpul nopţii de soldaţi artilerişti şi apoi se urcară în nacelă împreună cu locotenentul Santi. Jean Bart, instalându-se pe scaunul, pe care de obicei îl ocupa Marius murmură, de data asta cu mai multă speranţă de cât teamă:

— Nu voi fi fericit de cât când voi vedea pe Marius şezând la locul lui!

Elicea se învârti. *Aerocul* alunecă pe terenul, care fusese curăţat de cadavrele arabilor şi îşi luă zborul pe deasupra Kasbei, în mijlocul virărilor călduroase a şaptezeci de oameni, scăpaţi de asediu, mulţumită aeroplanului şi celor trei cercetaşi.

CAPITOLUL VIII
Ultimul cuvânt al lui Marius

Presupunerea căpitanului asupra modului în care dispăruse Marius era absolut exactă. Faptul se petrecuse cu un sfert de oră înainte de sosirea aeroplanului. Coborându-se de pe terasa minaretului şi alergând în jos pe scară, Marius descoperise o fereastră fără apărători, deoarece patru soldaţi, care o păzeau, fuseseră ucişi. În acelaş moment, văzu o frânghie agăţată de fereastră cu un cârlig de lemn. Ne având loc destul ca să dea cu securea în cadrul ferestrei, se plecase în afară ca să taie frânghia şi reuşi. Dar, în momentul în care frânghia, încărcată cu arabi sta să se rupă, fu apucat de spate şi în cădere, fu târât şi el împreună cu ceilalţi.

Căzu fără a-şi face vreun rău, pe o grămadă de inamici, morţi şi vii. Într-o clipită fu dezarmat, luat pe sus, târât în mijlocul unor strigăte neînţelese.

Îşi dete seama că cei zece sau doisprezece arabi care-l înconjurau, îşi deschideau drumul, repetând mereu acelaş strigăt, prin mijlocul mulţimii, care furnica în curtea fortăreţei.

În zadar căută să scape. Îl ţineau de braţe, îl împingeau din spate, îl târau, trăgându-l de tunică.

— Ce vor cu mine? se gândea Marius.

Fu scos din fortăreaţă şi afară constată o oarecare linişte. Dar străbătând rândurile infanteriştilor, fu iarăşi împins, tras, târât până ce ajunse la linia nemişcată a cavaleriştilor.

Aici, cei, care-l ţineau şi îl înconjurau avură o scurtă explicaţie cu un călăreţ de statură înaltă şi cu o fizionomie nobilă, înfăşurat într-un burnuz de-o albeaţă strălucitoare.

Îi se aduse un cal.

Marius fu pus în şea, legat de picioare şi peste coapse cu mâinile la spate şi dus pe o potecă ce mergea de-a lungul unei râpe şi apoi urca foarte repede. Patru călăreţi îl precedau, iar patru îl urmau de aproape.

Ajunseră în vârful colinei şi urmând acea linie pe o lungime de patru sau cinci sute de metri se afundară apoi pe o potecă transversală, care urcând pe o colină destul de înaltă se scobora apoi într-o vale adâncă şi întunecoasă. După un marş de o

jumătate de oră, în cursul căruia întâlniră numeroase grupuri de arabi pe jos şi călări, ajunseră la intrarea unui platou larg şi lung, mascat spre câmpie de asperităţile unui mic masiv stâncos, de unde nici nu se putea zări fortăreaţa.

Toată partea acestui promontoriu era acoperită cu corturi şi în faţa fiecărui cort erau cai cu şeaua pe ei şi o mulţime de oameni, stând jos, sau în picioare, toţi înarmaţi cu carabine, spade şi cuţite.

La apariţia prizonierului şi a escortei sale toţi oamenii scoaseră strigăte de uimire şi de bucurie. Şi uimirea mai ales, li se citea pe faţă, până într-atât încât Marius îşi zise în gând:

Trebuie să fie uniforma mea care îi face să cadă din cer.

E destul de ponosită, ce drept, dar n-are nimic comun cu uniforma soldaţilor şi apoi ei n-o cunosc!

Dar Marius, nu se gândea la vârsta sa, la extrema sa tinereţe care de sigur făcea să „cadă din cer” pe arabii mai mult chiar decât uniforma sa de cercetaş, necunoscută în munţii aceia.

Însfârşit, acea stranie cavalcadă se opri la vreo câţiva paşi de un cort mai mare şi pitoresc colorat, deasupra uşii căruia flutura un steag verde având la mijloc semilună roşie. Sub cort, pe perne îngrămădite deasupra unui splendid covor, un arab cu barba lungă neagră, cu figura serioasă şi maiestoasă şedea înconjurat de alţii în picioare, printre care trei bătrâni cu bărbile albe.

Toţi erau îmbrăcaţi în mantale şi burnuzuri albe şi la brâu purtau arme preţioase.,

— Bun! îşi zise Marius, iată marele şef şi statul său major.

La vederea ciudatului prizonier omul cu barba neagră avu în ochi o lucire de vie curiozitate. Dar repede îşi luă un aer nepăsător.

Marius fu dezlegat: i se desfăcură şi mâinile şi îl puseră, în picioare pe covor, iar unul din acei care-l aduseseră începu să vorbească cu gesturi mari şi vocea seacă.

— Povesteşte cum m-a prins, îşi zise Marius.

Când oratorul termină, şeful spuse câteva cuvinte. Imediat toţi oamenii, care aduseseră pe Marius se retraseră luând cu ei caii. Şi Marius rămase singur în faţa acelui sever areopag arab, dar nu era de loc impresionat. Când în anumite împrejurări se simţea absolut neputincios în faţa destinului, Marius Colombo devenea în mod inconştient fatalist. Deci în împrejurarea de faţă, nu era de loc îngrijat, zicându-şi că oricât s-ar fi chinuit cu gândurile nu putea schimba cursul evenimentelor. Nu fu totuşi mai puţin uimit

când auzi pe senus vorbindu-i într-o italienească foarte ciudat accentuată, dar corectă.

Şi cu vocea nobilă, gravă, liniştită, şeful spunea:

— Băiete, tu eşti prizonierul senuşilor, cărora eu, Mohamed el Hamid le sunt şeful suprem. Uniforma ta nu e a nici unui corp italian din cele cu care ne-am luptat noi până acum. Acei care te-au prins mi-au spus că tu nu erai în fortăreaţă înainte ca oamenii mei s-o fi atacat. Şi pretind că tu; te-ai coborât dintr-un aeroplan a cărui apariţie mi-a fost semnalată mai adineaori. Cum ai putut fi într-una din aceste păsări mecanice, făcute doar pentru oamenii întreprinzători şi cu experienţă, când tu nu eşti de cât un copil? Mi-au spus apoi, că te-ai bătut cu îndârjire, mulţi dintre soldaţii mei te-au remarcat. Asta nu e de vârsta ta! Răspunde-mi acum.

Pe când ascultă aceste cuvinte, care nu conţineau nimic ameninţător, ba chiar aveau ceva elogios, Marius era persecutat de o idee. Cu dezinvoltura sa naturală o exprimă brusc şi ştrengăreşte, îndrăznind să tutuiască la rândul lui pe acela care-îi spusese tu.

— Dar cum se face că ştii italieneşte?

Şeful ezită. Figura sa luă o trecătoare expresie de severitate. Dar se gândi probabil că era în faţa unui copil şi că ar fi fost ridicol să se arate susceptibil. Surâse şi răspunse, oarecum amuzat.

— Eşti îndrăzneţ, tu, care mă întrebi, atunci când eu îţi poruncesc să răspunzi. Dar, vreau să-ţi satisfac curiozitatea. Am locuit la Tripolis, şi am făcut câteva voiajuri la Roma. Apoi, am avut mult timp printre sclavii mei pe un compatriot de al tău. Acum răspunde-mi. Cine eşti? De unde vii! Ce făceai în fortăreaţă, printre inamicii ţării mele, ai rasei mele, ai poporului meu, în mijlocul cotropitorilor ţării mele?

Marius, care-l ascultă cu atenţie, îşi dete seama că o furie şi o ură conţinută vibra în aceste ultime cuvinte.

„Oho! se gândi el. Individul nu e poate aşa de benevol cum se pare. Să stau în gardă. Dar, trebuie să-i arăt cu un mi-e frică”. Şi cu glas tare, răspunse:

— Cred că ai auzit vorbindu-se de cercetaşi, de vreme ce ai fost la Roma. Ei bine eu sunt cercetaş şi uniforma mea e aceea a acestui corp, căruia îi aparţin. Doi camarazi şi cu mine am plecat de la Roma cu aeroplanul ca să facem călătorii aeriene prin lume. Întâmplarea ne-a făcut să trecem deasupra acestei regiuni. Am auzit împuşcături. Atunci, ştiind că Libia nu e încă în

întregime pacificată ne-am gândit că se băteau poate o mână de italieni cu o mulţime de arabi şi ne-am făcut datoria aterizând în fortăreaţa de la Yefren. Vizând primejdia alor noştri, camarazii mei s-au dus la Tripolis ca să caute bombe pe care le-am azvârlit asupra trupelor tale şi să ceară ajutoare, care nu vor întârzia să sosească... Ce zici, caidule, nu puteam permite ca mii de arabi să masacreze o mână de italieni, la naiba!... În locul meu şi tu ai fi făcut tot aşa... garantat!

Şi Marius tăcu, mulţumit de el însuşi.

Bătrânii şi ceilalţi şefi mai tineri care erau grupaţi îndărătul lui Mohamed el Hamid, îi aruncau priviri furioasa. Dar Marius nu se sinchisea, se ocupa numai de caid.

După o clipă de tăcere, acesta zise cu glasul său exagerat de liniştit.

— De ce n-ai plecat şi tu cu camarazii tăi. De ce ai rămas în Kasba?

Marius răspunse cu simplicitate:

— Se spunea că arabii vor ataca fortăreaţa. Nu văzusem nici odată un asalt. Nu se vede aşa ceva în orice zi. Şi am rămas deci, ca să văd un asalt.

— Şi l-ai văzut?

— Oho! Şi încă cum!

— Şi ai luat parte la el.

— Fireşte.

— Câţi ani ai?

— Şaisprezece.

— Cum te cheamă!

— Marius Colombo, milanez.

Atunci şeful se întoarse spre statul său major şi schimbă cu doi bătrâni câteva cuvinte pe care Marius nu le pricepu, sfârşind cu un gest care părea că încheia discuţia. Apoi privind din nou pe cercetaş şi cu acelaş ton rece şi liniştit îi zise:

— Marius Colombo, eşti un băiat admirabil. Dar prin exemplele pe care băieţii de felul tău îl dau naţiei lor, ei sunt mai periculoşi decât bărbaţii. Nu te vei mai întoarce în ţara ta. Vei primi aici onorurile datorite celor mai mari războinici. Dar le vei primi mort. Cadavrul tău va fi îngropat, cum ar fi al meu propriu dacă aşi muri. Şi tu vei muri şi moartea ta va rămâne taina acestor munţi, căci trebuie evitată contagierea exemplului tău printre copiii naţiunii tale. Am zis! Ai o oră ca să-ţi recomanzi sufletul Dumnezeului tău.

Marius se aştepta atât de puţin la această concluzie în cât fu

mai curând înmărmurit decât înspăimântat.

— Nu!… Nu zău… glumeşti? bâlbâi el în mod mecanic.

Dar vocea caidului care reîncepuse să vorbească, îi redete tot sângele rece.

Vocea zicea:

— Totuşi, venerabilul nostru *ulema* a intervenit pentru tine, având în vedere tinereţea ta şi marile servicii pe care ai putea să le aduci Islamului: „Îţi poţi salva viaţa. Poţi deveni fiul meu adoptiv, moştenitorul puterii şi averii mele, căci şi eu sunt mişcat de tinereţea ta, de curajul tău, de splendidul viitor ce te aşteaptă. Renunţă la religia ta mincinoasă şi la naţiunea ta hrăpăreaţă… îmbrăţişează unica credinţă adevărată, aceea a lui Mohamed. Fă-te musulman”.

— Ce face? exclamă Marius, căruia nu-i venea să creadă. Vrei să devin musulman şi arab?

— Da, dacă vrei să trăieşti şi să devii un mare şef.

Atunci, brusc, Marius izbucni în râs, un râs vioi, tineresc şi batjocoritor. Apoi cu o voce vibrantă şi ironică:

— Ei bine, caid, se vede cât de colo că nu eşti italian… Niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte, mie, dacă te-aşi fi făcut prizonier să-ţi propun să te faci creştin, să devii fiul al prăvăliei de arme şi cuţite a cărei proprietate mi-o rezervă unchiul meu Colombo, în piaţa Campo dei Fiori din Roma!

Şi izbucni iarăşi în râs. Apoi, brusc, zise grav şi rece:

— Caide, un creştin italian nu-şi reneagă religia şi patria. Sunt un copil, e drept. Dar copiii de la noi ştiu să moară! Ştiu totdeauna să zâmbească şi îţi voi arăta ce valorează… Bătrâne!

Dar, în asemenea împrejurări, impresiile unui băiat de şaisprezece ani, cu o fire arzătoare, se transformă şi se succed cu o uimitoare repeziciune şi adesea, cu o aparentă contrazicere.

După sincera şi energica lui bravare, Marius rămase un moment palid şi tremurând. Apoi tot corpul îi tresări. Plecă fruntea şi murmură atât de încet încât, desigur, caidul nu-l putea auzi:

— Oricum, e plicticos să trebuiască să mor! Fără să-şi dea seama, lacrimile îi ţâşniră din ochi. Dar el nu le simţea, cuprins de acea oroare instinctivă de moarte, pe care o simt toate fiinţele omeneşti, fie chiar numai o clipă, între exaltarea sacrificiului şi aceea a disperării.

— Plângi, cercetase? întrebă o voce batjocoritoare.

Era vocea caidului.

Marius îşi îndreptă corpul, ca şi când ar fi fost lovit.

— Plâng? exclamă el, surprins şi indignat. Şi îşi trecu mâna pe ochi.

— E adevărat!… Oh!…

Dar scuturând cu o mişcare leonină capul cu părul în dezordine şi fruntea strânsă de un bandaj însângerat, strigă:

— Nu! nu, nu plânge cercetaşul italian. Plânge Marius, copilul. Dar acum s-a sfârşit. Fă cu mine ce vrei! Jur că nu voi mai plânge şi că voi muri aşa cum aşi fi murit pe bastionul fortăreţei dacă un glonţ arab m-ar fi lovit… Trăiască Italia!

Şi instinctiv, se întoarse cu mâna dreaptă ridicată spre nord, spre Italia îndepărtată. Şi văzu un punct strălucitor pe cerul albastru, colo, în spre Yefren.

Scoase un strigăt de triumf şi de bucurie.

— *Aerocul! Aerocul!* Însfârşit!

Violent, batjocoritor, radios, se întoarse spre Caid care se sculase brusc şi îi strigă:

— Priveşte, caid, priveşte, colo, pasărea aceea. Ah! Poţi să mă ucizi acuma, ea mă va răzbuna şi sute de cadavre arabe vor face cortegiu cadavrului meu. Tu-mi pregăteai onoruri de război. Iată-le! Adio Raimondo, Jean Bart, amicii mei! Adio. Trăiască Italia…

Dar nu mai putu striga; mai mulţi oameni îl duseră aproape pe sus şi îl scoaseră afară. Se zbătea în mijlocul burnuzurilor care-i înfăşurau capul, înăbuşindu-l. Deodată, se simţi liber şi întins pe ceva moale. Auzi vocea caidului care îi spunea:

— O oră, cercetaş… ai o oră! Gândeşte-te, Islamul sau moartea.

Stofa care-i acoperea ochii fu scoasă. Privi în jur cu curiozitate. Nu mai văzu pe Caid ci numai doi arabi, îmbrăcaţi cu cazece roşu cu albastru şi pantaloni albi şi cu picioarele goale, care stau drepţi de o parte şi de alta a divanului pe care era întins. Cei doi gardieni ţineau în mână câte o sabie cu lama curbată. Şi Marius îşi dete seama că era singur, cu mâinile şi picioarele dezlegate, într-un cort, sub paza, a doi oameni înarmaţi. Primul gând al unui prizonier e totdeauna acesta:

— Dac-aşi putea scăpa!

Fu şi gândul lui Marius.

Dar, îl goni repede, fiindcă îi apărură îndată toate obstacolele care se opuneau la evadarea sa.

El îşi zise, după o scurtă gândire:

— Sunt fără arme, păzit de doi oameni înarmaţi; cortul în care mă găsesc e situat într-un punct al platoului pe care se afla peste o sută de alte corturi; pe acest platou circulă mii de musulmani

înarmaţi şi toate potecile şi drumurile care mă despart de fortăreaţă sunt îmbâcsite de arabi pe jos sau călări. În afară de poteci nu sunt de cât prăpăstii, în care mi-aşi rupe gâtul sau spaţii goale, unde aşi fi repede descoperit, înconjurat, prins şi probabil, ucis ca un câine... Nu! Evadarea e imposibilă. Să ne resemnăm şi să aşteptăm! Peste o oră mă vor executa... afară numai dacă pân-atunci aeroplanul nu va veni cu multe bombe deasupra acestui platou; dacă bombele nu vor pune pe fugă pe senuşi, dacă una sau două nu vor exploda, omorând pe gardienii mei, fără să mă atingă pe mine, şi astfel aeroplanul mă va putea lua de aici, viu şi sănătos.

Presupuneri, care-mi par irealizabile, fără o înlănţuire de combinaţii extraordinare, aşa încât nici nu merită să le iau în serios.

Nu, de data asta numai scap... E glorios, nu zic ba! Dar! Trei milioane de pipe! Cum ar spune unchi-meu, armurierul, şi mai plicticos de cât o carabină care ţi se descarcă singură în mână.

Şi tot reflectând, bravul cercetaş se gândi la Raimondo, la Jean Bart, la familiile lor şi la a sa, la traversarea Atlanticului, la premiul Carnegie, la apărarea fortăreţei, la victoria inevitabilă a italienilor, întins pe perna moale, cu mâinile sub cap şi picioarele unul peste altul, se gândea la toate astea şi la o mulţime de alte lucruri. Se gândea la viaţă care era aşa de frumoasă, la cerul patriei sale pe care n-avea să-l mai vadă, la destinul oamenilor, care îi scăpa de un pericol ca să-i azvârle într-altul. Şi desfăşurarea acestor gânduri fu pentru Marius ca un lung vis, în timpul căruia spiritul şi carnea sa se pregăteau în mod inconştient pentru moartea care-l aştepta.

— Sper că nu mă vor tortura, se gândea el. Nu, caidul nu mi-a vorbit de aşa ceva. Îmi vor tăia capul cu o lovitură de iatagan, sau mă vor împuşca... Şi într-un caz şi într-altul se zice că nu suferi... M-ar plictisi grozav să sufăr... E destul de plictisitor să mori! Mii şi milioane de pipe. Ia uitaţi-vă ce mi-a căzut pe cap! Zău nu m-aşi fi gândit niciodată la aşa ceva când am plecat de la Lungo Tevere cu Raimondo şi cu Jean Bart spre a trece Atlanticul...

Dar, pe toţi dracii, ce-o să fie? Marius se ridică în cot şi consultă ceasul pe care nu-l pierduse, mulţumită lanţului solid de oţel care-l lega de centură.

Patru şi jumătate! strigă el... Dar am fost dus în faţa Caidului la trei fără zece, mi-aduc aminte, fiindcă m-am uitat la ceas îndată ce m-am scoborât de pe cal, când mi-au dezlegat mâinile;

convorbirea noastră nu a durat mai mult de un sfert de oră… să zicem douăzeci şi cinci de minute. Deci, am lăsat pe Caid sau mai bine zis am fost adus pe sus la trei şi un sfert… Ora stabilită a trecut de cincisprezece minute. A! La naiba! Ce s-o fi întâmplat? M-or fi uitat? Sau poate cred că fiecare minut în plus mă face să înaintez cu un pas spre Islam?…

Stătu un moment nehotărât din pricina unui gând care-i trecu prin minte. Apoi, brusc se sculă zicând:

— Mă duc să văd.

Era ceva nebunesc… Şi Marius era convins că cei doi paznici l-ar fi apucat imediat şi l-ar fi trântit la loc pe pernă, dar o forţă lăuntrică îl împingea să iasă din cort

În picioare, repetă:

— Mă duc să văd. Şi se duse spre ieşirea cortului. Gardienii nu-l opriră. Găsi, fără greutate deschizătura şi dete liniştit la o parte pânza care o acoperea şi ieşi. Făcu trei paşi şi se întoarse; cu iataganele în mână, cel doi paznici, nepăsători, urmau.

— Bun! zise Marius în sine. Au ordin să mă întovărăşească şi să mă oprească dacă aşi voi să scap, sau chiar să-mi taie capul… Dar, ce dracu s-o fi întâmplat? Atenţia îi fu atrasă brusc de straniul aspect al platoului.

Majoritatea corturilor erau strânse şi legate pe spinarea cailor. Mulţi arabi făceau baloturi din covoare, perne şi alte obiecte şi le încărcau pe cai. Alţii desfăceau metodic şi foarte repede, puţinele corturi rămase în picioare. Şi pretutindeni se vedeau oameni şi cai forfotind încoace şi-ncolo. Era vădit că ridicau lagărul.

— Dar şefii? Dar Caid-ul, se întreba Marius, încremenit, unde sunt? Dar, curând nu se mai gândi, căci un zgomot surd, confuz şi îndepărtat pe care îl mai auzise ieşind din cort îi atrase toată atenţia. Şi auzi un murmur nedesluşit ca urletele unei mulţimi şi la intervale, zgomotul surd al unor detunături…

— Mii de pipe! Trebuie să văd… Creasta asta de stânci îmi ascunde câmpia. E imposibil să mă caţăr acolo… A! Calul ăsta încărcat!

În faţa sa, nemişcat şi ţinut de frâu de un arab, sta un cal încărcat cu o piramidă de lăzi. Marius era un adevărat acrobat. Dintr-o săritură şi trei mişcări fu în vârful piramidei, fără ca gardienii să-l fi oprit. Probabil, se gândeau, că nu sărind pe un cal încărcat şi ţinut de frâu, avea să fugă prizonierul. Şi în picioare, colo sus, în echilibru pe lada cea mai de sus, Marius observă regiunea Yefrenului. Şi văzu! Înţelese şi bătu din mâini voios,

strigând din toate puterile:

— Bravo! Daţi înainte! Raimondo şi Jon Bart!… Bombe! Aruncă bombe! Nu se vede de-aici, dar se ghiceşte! Ce panică. Doamne! Fug toţi înnebuniţi, întorcând spatele fortăreţei. Bravo, cercetaşi! Bra…

Ultima silabă fu întreruptă de o scrâşnituri de dinţi, care fu cât p-aici să taie limba lui Marius.

La o mişcare bruscă a calului, cercetaşul îşi pierduse echilibrul şi căzuse. Căzu în braţele unui uriaş în burnuz, care-l puse îndată pe picioare. Şi Marius se văzu în faţa caidului Mohamed el Hamid, în persoană.

De data asta, nobila figură nu mai era nepăsătoare ca de obicei. Fizionomia şi ochii exprimau cea mai violentă furie.

Marius era atât de fericit de cele ce văzuse în cât avu nebuneasca îndrăzneală de a sfida pe acel om vădit exasperat:

— Ei bine, caid – îi zise el – aştepţi se vede ca să mă ucizi, ca toţi soldaţii tăi să fie morţi?

Caid-ul, cu un gest brusc, scoase pe jumătate cuţitul de la brâu, dar cu un alt gest tot atât de repede, vârî arma la loc, în teaca damaschinată şi zise cu vocea tremurătoare:

— Ceasul tău n-a sosit încă, cercetaş! Şi întorcându-se, strigă un ordin scurt. Şi Marius se văzu luat pe sus şi legat pe un cal în mai puţin de o clipită.

Gardienii săi, rămânând pe jos, apucară fiecare deoparte hăţurile calului şi Marius înţelese că îl duceau în urma caidului, care se urcase pe un cal superb, fiind precedat de şefii cu bărbi albe. Călărind şi ei nişte cai admirabili.

Toate corturile fuseseră strânse şi platoul fu evacuat. Îndată ce trecură de creasta de stânci, Marius văzu că toate potecile, toate râpele, toate văgăunile munţilor furnicau de arabi, care se afundau din ce în ce în munţii sălbatici. Rumori continue, dar înăbuşite de distanţă veneau din spre pădure şi din spre platoul Yefren. Şi încăodată Marius distinse *Aerocul* care zbura în jurul fortăreţei. Apoi grupul din care făcea parte trecu de cealaltă parte a colinelor luând-o pe o potecă largă. Şi până la venirea nopţii merseră fără să se oprească, în trap şi chiar la galop când drumul cobora sau era şes; la pas când poteca urca în zig-zag. Când apuse soarele, Marius simţi pentru prima oară o senzaţie de frig. Erau la o mare altitudine şi sufla un vânt foarte rece. Şefii, *ulemalele* şi cavalerii se înfăşuraseră în burnuzurile lor şi cineva se gândi la prizonier, căci simţi că-i aruncară un burnuz pe spinare, iar cei doi gardieni, care mergeau de-o parte şi de

alta a calului, îl înfăşurară bine şi îi prinseră burnuzul în jurul corpului.

O oră după apusul soarelui, toţi se opriră şi poposiră pe un platou ascuns între munţi.

Marius avu neaşteptata cinste de a se vedea introdus chiar în cortul şefului unde i se dete să mănânce, la doi paşi de caid, de şefi şi de ulemale, care mâncau din aceeaşi mâncare. Apoi se aşezară mai multe perne pe un covor şi Marius fu culcat pe acel pat improvizat sub o largă cuvertură, având alături de el pe cei doi paznici.. Dar Marius era prea obosit, ca să se mai gândească la o evadare; evadare de care se temeau grozav, judecând după precauţiunile luate. Şi Marius adormi după ce îşi întoarse mai întâi ceasul, ceea ce dovedea admirabilul său sânge rece, chiar în mijlocul celor mai mari primejdii.

Când îl deşteptară crezu că nu dormise mai mult de un sfert de oră. Se uită la ceas la lumina unui fel de candelă, care aşezată pe un trepied, ardea sub cort. Şi constată cu uimire că erau ceasurile patru.

— Patru de dimineaţă – îşi zise el – căci ieri seară când am adormit, ceasul arăta nouă! Doamne! Ce repede trece timpul!

Se sculă. Lângă el, sub cort, nu erau decât cei doi gardieni. Caidul şi ceilalţi ieşiseră.

Afară din cort, la primele licăriri ale aurorei, era foarte frig. Îi lăsaseră lui Marius burnuzul cu care se înfăşură. Sări singur pe cal şi constată cu plăcere că nu-l mai legau ca în ajun.

Gardienii îndemnară calul şi, după ce trecură de o trupă de infanterişti, Marius se găsi din nou îndărătul drapelului alb al caidului.

Şi merseră astfel, fără a se opri, vreo doua leghe spre Sud…

— Ei… se gândea Marius… nu cumva mă duc până în Sahara prin afurisiţii ăştia de munţi?

Şi apoi îl mânca limba. Pentru el o tăcere prea lungă, era cel mai mare chin. Şi cu vocea lui fragedă, tinerească şi sonoră, chemă fără cel mai mic respect:

— Caide! Caide, ei! Mii de pipe! Caide Mohamed!

Ca un prizonier să-l cheme în modul ăsta, trebuia să fie pentru marele şef al Senuşilor ceva cu adevărat nemaipomenit. Opri calul se întoarse în şea, în mijlocul şefilor şi al ulemalelor, opriţi ca şi el, ceea ce imobiliză deodată toată coloana de oameni pe jos şi călări:

— Caide, zise atunci Marius cu glas ridicat. Mă plictisesc… O să mai ţie mult fuga asta? Căci, fără supărare, dar tu fugi,

caide… Omul e tare când a făcut, odată pentru totdeauna, sacrificiul propriei sale vieţi… Acest sacrificiu, Marius îl făcuse… sincer, în mod absolut. Din ajun îşi zisese că nimic nu-l mai putea salva şi că dintr-un moment într-altul moartea putea să-l lovească la un simplu gest al caidului şi fiindcă din fire nu-i plăceau lucrurile care se lungeau prea mult îşi zise:

— Să-mi taie capul, sau să mă împuşte, de vreme ce aşa e hotărât; sau, dacă nu, să-mi vorbească să mă mai distreze. Şi acel gând care-l obseda de când se trezise, îl exprimă acum caidului înmărmurit.

Atunci, acesta, întunecat, cu fruntea încruntată şi ochii arzători, răspunse:

— Ei bine, ai dreptate, cercetaş. Da, şi morţii noştri cer răzbunare. Smintitule! Nu sunt dispus să mă distrez cu prostiile tale. Coboară-te de pe cal!

Rece, calm, simţind deasupra sa planând augusta pace a morţii dar resemnat şi hotărât să moară ca un brav, acel copil, atât de încercat în pericole şi aventuri, dovedi atunci o bărbăţie de vechi luptător.

Se dete jos de pe cal, azvârli burnuzul, îşi umflă cu mândrie pieptul, încrucişă braţele, ridică puţin capul ca să privească bine în faţă pe caid şi zise simplu:

— Iată-mă!

Fu o tăcere solemnă, turburată doar de fâlfâitul unora dintre burnuzuri luate de vântul ce sufla.

Poteca era largă în locul acela şi călăreţi şi pedeştri amestecaţi cu şefii şi cu ulemalele, formau un mare cerc, în mijlocul căruia sta caidul, cercetaşul şi îndărătul lui cel doi gardieni înarmaţi. Chiar în momentul acela soarele strălucea pe creasta unei stâncii. Mii de raze de aur, împurpurând cerul trandafiriu, colorând munţi şi făcând să pară şi mai albe burnuzurile şi mai strălucitoare armele cavalerilor. Şi în mijlocul tăcerii, vocea caidului rosti:

— Ai rugat pe Dumnezeul tău?

— L-am rugat, răspunse cu răceală Marius.

— Hotărârea ta e definitivă? Rămâi creştin?

— Şi italian, da!

— Atunci fie după voia ta. Ceasul din urmă ţi-a sunat.

Dar toate forţele vii care agitau sufletul, inima şi corpul acelui eroic copil se revoltară în acel moment suprem. Un val de sânge îi năvăli în obrajii bronzaţi; ochii îi străluciră; deasupra fâşiei însângerate, care-i încingea fruntea spre caid, Marius strigă cu o

voce în care tremura furia şi indignarea:

— Şi a ta va suna foarte curând, caide! *Aerocul* zboară mult mai repede decât fug caii tăi. Caide, tu fugi cu mii de oameni dinaintea câtorva bravi soldaţi şi mă ucizi pe mine, care sunt fără arme. Eşti un laş!

Eu ultimul cuvânt de sfidare eroică pe care-l pronunţa Marius

CAPITOLUL IX
Învingătorii

Caidul, livid, făcu un gest. Marius fu apucat, trântit în genunchi şi ţinut de păr, cu capul în jos...

Şi, o clipă, care i se păru nesfârşit de lungă, el aşteptă să simtă pe gât lovitura de iatagan, care avea să fie ultima lui senzaţie. Dar lovitura se făcu să fie aşteptată atât de mult încât Marius se gândi:

— A! Dar ce? Nu vor să sfârşească odată?

Atunci simţi că nu-l mai ţineau de păr şi auzi un zgomot formidabil şi strigăte prelungite, care se apropiau odată cu galopul unui cal.

Ridică atunci capul, privi în jur şi se ridică dintr-o săritură.

Şi văzu şi crezu că înnebuneşte; văzu un cal plin de spumă oprindu-se între el şi caid şi pe acel cal era un ofiţer italian! îndărătul lui doi soldaţi, îşi opriră şi ei caii: unul ţinea un steag alb, celălalt o trompetă. Şi ofiţerul salutând, întinse caidului o hârtie făcută sul.

Impasibil, Mohamed el Hamid luă hârtia, o citi, o mototoli apoi, cu gest violent şi rămase o clipă pe gânduri cu aerul nedumerit.

Dar, ridică repede capul şi zise calm:

— Bine! Cercetaşul e al tău. Ia-l cu tine.

Apoi cu un fel de violenţă în care ura se amesteca cu admiraţia, adăogă:

— Dar Profetul ne părăseşte de vreme ce se nasc printre necredincioşi astfel de copii! Du-te şi spune generalului că Mohamed el Hamid renunţă la luptă. Şi azvârlind hârtia mototolită, caidul apucând sabia cu amândouă mâinile o ridică şi apoi o lovi de arcada şelei, aruncând apoi cele două bucăţi la picioarele lui Marius.

Şi cercetaşul, uimit, îl auzi spunând:

— Copile, ia spada asta. E un trofeu de care numai tu eşti demn. Zicând aceste cuvinte, caidul dete pinteni calului, îl făcu să se întoarcă spre Sud, strigă cu glas puternic un ordin scurt şi plecă în galop, urmat de şefi şi ulemale. Îndărătul lor, infanteria şi cavaleria îşi reluă marşul.

Cât despre Marius, aproape nebun de uimire şi de bucurie,

căzu în braţele ofiţerului, care sărise jos de pe cal.

Primele sale cuvinte, fură:

— Dar Raimondo şi Jean Bart? Sunt sănătoşi?

— Da! Da!

— Bine! foarte bine! Dar explică-mi, te rog.

— Peste puţin! zise ofiţerul. Acum urcă-te pe calul ăsta şi să plecăm. Suntem departe de Yefren şi trebuie să mai trecem iar pe lângă ariergarda musulmană, de la care ne putem aştepta la orice, cu tot steagul alb pe care-l purtăm cu noi.

Marius sări pe un cal, lăsat de musulmanii fugiţi şi se avântă, liber, pe drumul pe care venise ca prizonier.

Cinci minute după acea opriră cu toţii brusc. Aeroplanul apăruse deodată de spatele unei creste de munţi şi se apropia cu repeziciune.

— Raimondo! Jean Bart! strigă Marius.

Dar şi ei îl văzuseră, căci după o clipă, aeroplanul ateriză pe o platformă stâncoasă. Marius sări de pe cal şi strigă ofiţerului:

— Înţelegeţi!… Eu mă duc… Întoarceţi-vă fără mine la Yefren.

Ofiţerul începu să râdă şi, urmat de cei doi soldaţi, se depărtă la galop. Marius se căţără pe stânci şi sărind în nacela *Aerocului* strânse în braţe pe Raimondo şi pe Jean Bart, care plângeau de bucurie.

Câteva ore mai târziu, pe câmpia ce se întinde la Nord de Kasba din Yefren, toate trupele aduse de generalul Ameglio, de la Tripolis, erau înşirate ca pentru o paradă.

Şi în faţa tuturor, generalul salută cu spada pe cei trei cercetaşi, palizi de emoţie şi de mândrie.

— Soldaţi ai Italiei, să salutăm pe cei trei învingători în lupta de la Yefren. Mulţumită vouă, cercetaşi italieni, inamicul a fost decimat şi intervenţia voastră n-a avut numai un rezultat, militar dar şi consecinţe politice incalculabile. În numele Italiei vă mulţumesc şi vă felicit!

Un uragan de aplauze primi aceste cuvinte!

Şi în mijlocul tăcerii şi emoţiei profunde, pe când mii de ochi contemplau acea scenă grandioasă, generalul prinse pe pieptul lui Raimondo Balsam şi al lui Jean Maria Calega medalia virtuţii militare. Când veni rândul lui Marius. Apoi lui Marius care se bătuse ca un erou, ca un adevărat soldat, generalul zise cu glas emoţionat:

— Pentru tine însă, am ceva mai mult, ceva care îţi aparţine. *Browning*-ul tău! Iată-l.

Şi generalul ridică în aer mica armă bronzată pe care o scoase

dintr-un buzunar de la şea, apoi zise:

— Pe când tu erai prizonier, un ofiţer a gravat pe ţeava acestui revolver, data şi numele victoriei de la Kasba şi a adăogat: „Glorie cercetaşului Marius Colombo!” Iată-ţi arma, cercetaş… Ia-o! Şi primeşte odată cu aceasta, medalia militară, în numele guvernului italian.

Atunci, entuziasmul trupelor fu de nedescris. Văzduhul se cutremură de răsunetul formidabil al ovaţiilor, al surlelor, al trompetelor şi al tunurilor, repetate la infinit de ecoul munţilor.

………………………………………………………………………………………

După atâtea aventuri, atâtea primejdii şi atâtea onoruri, cei trei tineri aveau nevoie de linişte şi de repaos. Petrecură douăzeci şi patru de ore la Kasba.

Iar la 30 Iunie, la răsăritul soarelui, *Aerocul* îşi luă, din nou zborul spre Lisabona, unde cei trei cercetaşi sperau; să-şi revadă părinţii, vestiţi de guvern şi de ziarele italiene şi să pornească, în sfârşit, spre adevărata lor ţintă: New-York-ul.

Ce le mai rezerva însă destinul?… Cine putea şti?… Dar, în viaţă, când ai fost prins în vârtejul aventurilor, se pare că triumful final nu e niciodată complet atins. Raimondo, Marius şi Jean Bart aveau să facă de multe ori încă şi în mod emoţionant, această tragică şi uimitoare experienţă.

Citiţi urmarea în fascicola nr. 6:

CECUL DE CINCI MILIOANE.

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI